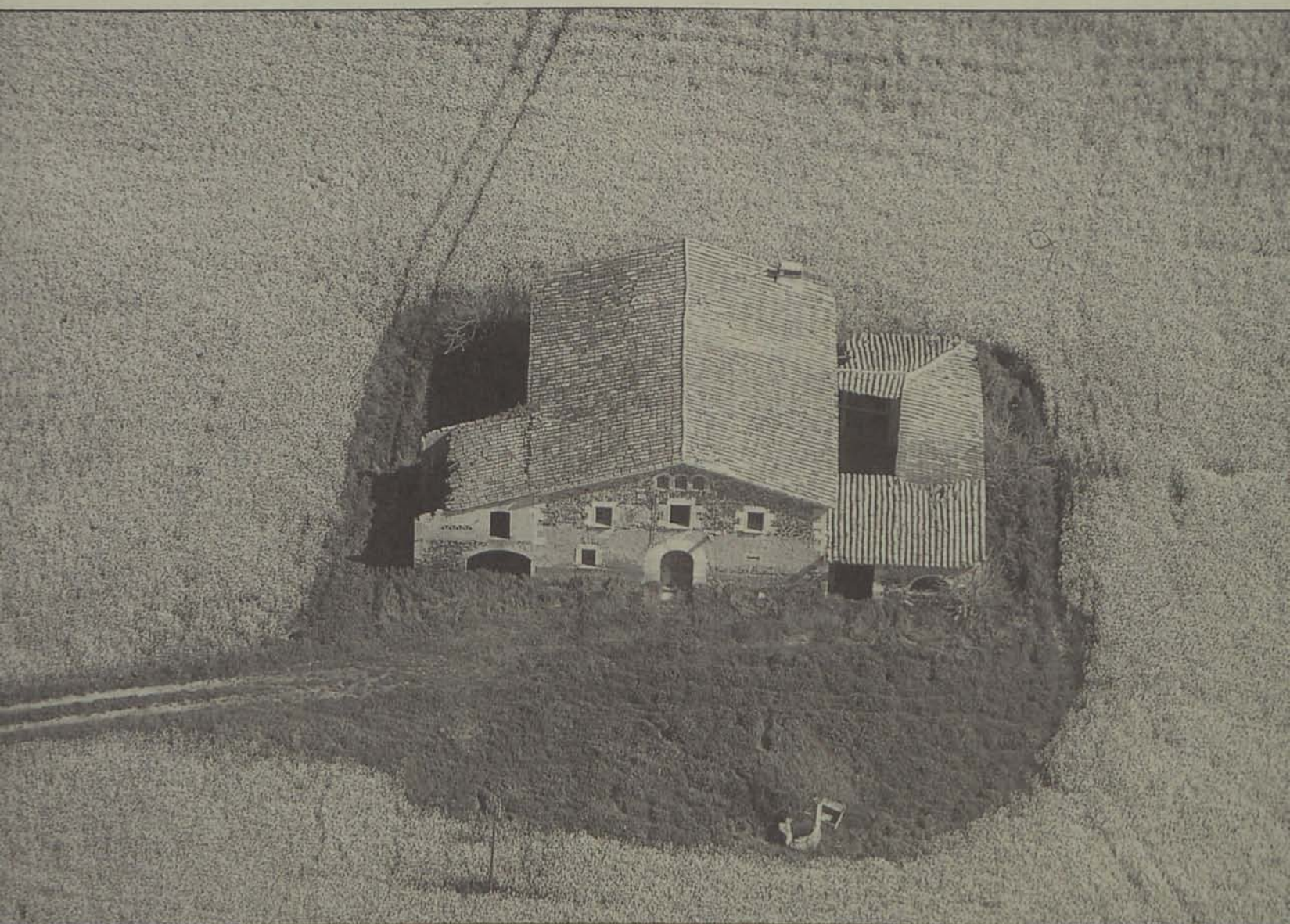

TOSQUIJA

revista de Vilobí d'Onyar, Salitja i Sant Dalmai

DOSSIER ECOLOGIA

octubre 1991

número 18

SUMARI

TOSQUIJA

revista de Vilobí d'Onyà, Salitja i Sant Dalmau

DOSSIER ECOLOGIA

octubre 1991

numero 18

REVISTA TRIMESTRAL

Nº 18 - ANY V - OCTUBRE 1991

Editorial	3	Dossier	13-28
		<i>La preservació de l'entorn natural</i>	
Col·laboració	4		
<i>El pes ideal</i>			
Divulgació	5-8	Poble viu	29-31
<i>Castells de Catalunya El racó del rodamón Coneguem els nostres escriptors</i>		<i>Activitats Festa Major de Salitja</i>	
Plats i olles	9	Acords d'Ajuntament	32-35
<i>Galtes de porc</i>		<i>Qui són els nostres regidors</i>	
Poble viu	10-11	Esports	36-38
<i>L'esplai</i>		<i>Futbol Sala Tercera divisió Juvenils</i>	
		Paisatges a l'abast	40

Col·laboradors: Lluís Ballhosa, Francesc Camps, Pilar Falgueras, Dolors García, Cisco Miró, Olga Moreno, Lluís Montjé, Joaquim Puigvert, Mercè Rabionet, Albert Sala, Rosa Sanglas, Dora Santamaria, Carme Solà, Lluís Simon, Jaume Vicenç, Maurici Vilert.

Fotografies: Esplai, Lluís Molins, Joaquim Puigvert, Albert Sala, Joan i Josep Segur, Miquel Torns.

Maquetació infogràfica: Pep Caballé

Nota de redacció: Els conceptes i opinions sostinguts als articles signats que apareixen a la revista no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta. S'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Consell de Redacció ha de conèixer, en tot cas, la identitat de l'autor.

Impressió: Palahi Arts Gràfiques, Girona
Dipòsit Legal: GI 439/97

TARDOR

mb la tardor arriba a les vostres mans un nou número de *TOSQUIJA*, aquesta vegada més seriós.

Sovint associem la tardor a la decadència i a l'anar morint de moltes coses. D'un temps ençà sembla que ens hàgim proposat fer viure la Terra una tardor llarga i sense sortida, hem vist desaparèixer espècies tant animals com vegetals, i ben segur que tots recordem amb enyorança algun paisatge proper que ara ja no existeix. En definitiva el món viu una sèrie de problemes ecològics dels quals el nostre municipi, en major o menor grau, no n'és cap excepció.

Des de *TOSQUIJA* us presentem aquest dossier per intentar, dins les nostres possibilitats, conscienciar a qui encara no ho estigui, que aquest planeta l'hem de deixar a les generacions futures en les millors condicions i reparar els mals que li hem fet i sorprenentment encara li estem fent.

Hem d'aprendre que el preu pel nostre progrés i benestar no pot ésser la destrucció d'un planeta.

Si algú llegint aquest número ha après quelcom, o li hem despertat la seva inquietud, aleshores *TOSQUIJA* estarà satisfeta d'haver estat un xic útil. *TOSQUIJA* vol agrair als Naturalistes de Girona la seva col·laboració en l'elaboració d'aquest dossier.

El pes ideal

Ficar-me en el camp de l'estètica de la dona és una tasca problemàtica, divertida i atrevida, a la vegada que les exigències són cada dia més tractades per persones expertes en l'àmbit femení.

Recordant l'època que la dona per distingir-se dintre la societat havia de ser "pleneta", ara és al revés, ha d'estar molt prima, tal com la posen en els fotogrames.

Com que és més fàcil treure que posar, no és d'estranyar que la senyora hagi perdut amb cinquanta dies vint quilos, si s'ho proposa, evidentment.

Un règim equilibrat, acompanyat d'uns exercicis físics, solen ser la recepta que els facultatius, i amb

temps francament curt, la dona grossa i grassa es converteix en un tipus esvèltic, elegant, i a més el pes ideal. Oi que n'és de fàcil?

L'angoixa i altres problemes que li ocasionaven davant del mirall, amb poc temps s'han resolt!

Malgrat els avenços en l'estètica, hi ha senyora que tampoc està totalment contenta, fent referència que li han quedat a la cara unes "arrugues" que es veuen molt, o bé que els pits li han quedat massa petits i semicaiguts. Tot això, avui dia, no és preocupant, tenim especialistes, principalment per senyores, per resoldre tota classe de problemes referent a la bellesa femenina.

Els que som de l'altre sexe, sigui per falta de temps o perquè ja som prou "guapos", pocs n'hi ha que es cuidin l'estètica. De totes maneres, algunes perruques, barbes i vestimentes molt atrevides, també donen senyals d'anar a la moda malgrat ésser homes.

Sempre hi ha hagut i hi haurà problemes de tota índole, però pensem que aquests tal vegada són els de més fàcil solució, i en el món sempre han existit persones guapes, lletges, primes i grosses, per tots els gustos! La conformitat i saber acceptar-te a tu mateix tal com ets a la vida, pot estalviar-te molts problemes psicològics molt freqüents de la societat.

MAURICI VILERT I RAMIÓ

LLORENS

SERVEI

RENAULT

TALLER LLORENS

Carrer Sant Narcís, 5 - Telèfon 47 30 10

17185 VILOBÍ D'ONYAR

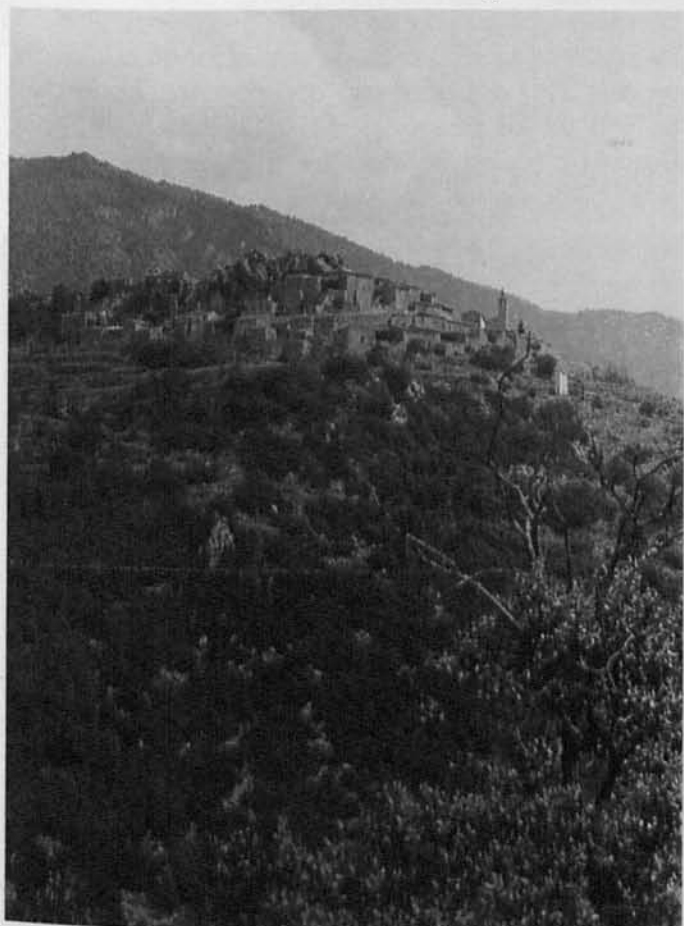
Castells de Catalunya

Castell d'Aristot

Els únics indicis del castell

Vista general d'Aristot

Si anem per la carretera de Puigcerdà a la Seu d'Urgell, a l'alçada de Pont de Bar, el riu Segre s'estreny per poder passar entre les muntanyes, allà veurem un poble enlairat que ben segur ens cridarà l'atenció, és Aristot.

Per arribar-hi haurem de seguir fins als Banyes de Sant Vicenç, i allà agafar una pista de 9 quilòmetres que ens portarà al poble, on podrem admirar a més del paisatge, l'indret i les gairebé inexistent restes del castell d'Aristot.

Segons Coromines, el nom Aristot és de procedència Basca, "Areiste ote" que vol dir "esbarzer de l'alzinar".

Els comtes de Cerdanya hi alçaren el castell el segle IX. El 1209 Arnau vescomte de Castellbó el féu enderrocar, pocs anys més tard, Guillem d'Urg, amb permís de Bernat II comte de Foix, successor dels drets dels vescomtes de Castellbó el féu edificar novament el 1229. El 1301 la meitat del castell fou venuda al rei Jaume de Mallorca, més tard passà a la corona d'Aragó i en els darrers temps pertanyia al senyoriu dels marquesos de Moya i Cartellà.

Durant la Guerra de Successió el castell va tenir un paper actiu i el 1708 va aguantar l'atac d'una tropa francesa de 800 infants i 400 cavalls. Al final d'aquesta guerra el castell va estar sota la dependència del general Moragues.

La torre del campanar està construïda gairebé tota amb les pedres de la muralla del castell, moltes d'aquestes pedres eren transportades pels fidels en anar a missa.

Del castell d'Aristot en veurem ben poca cosa, però val la pena fer l'excursió per contemplar el magnífic paisatge tot passejant pels costeruts carrers del poble.

*El racó
del rodamón*

Pel nord de la península

I VAM PATIR TANT,
QUE NO VOLÍEM TORNAR A CASA

Fa molta, moltíssima calor! i aquest coi de tren que no arriba mai, els papes no hi ha manera que toquin el dos i ja ens estem posant nerviosos. Guaita'l, ja és aquí! finalment ens acomiadem amb unes ganexes enormes de passar dotze dies en plena convivència amb aquella colla de carcamals. Després de deixar l'estació de Sants plena de pipes ens enfilarem a les lliteres d'aquell "Express Burgos" que féu una parada indefinida, típiquíssim de RENFE, a "Monzón!" com deia aquell pobre home que era de la terra. De bona matinada posarem els peus a la ciutat senyorial de Burgos i tot seguit buscarem allotjament per les nostres pesades motxilles. Cansats de veure la catedral, vam anar a la recerca del famós Cid que ens féu perdre un bon grapat de calories. Després de sopar dalt d'un castell en runes, llocs identificables amb la gent de l'esplai, vàrem anar a veure els focs d'artifici que per poc no ens deixen sense timpans. Després de l'enlluernada anàrem a ballar sota "el ritmo de la noche" (els que varen venir ja ens entenen). La nit fou prou

reconfortable tot i comptant que dormien amb nosaltres uns pelegrins, "pelegrins de Santiago". Ja a Santander i amb les panxes plenes, buscarem aquell formós càmping, com es diu? ah, Oh, i tant! el Cabo Mayor, a ple centre de Santander segons el nostre guia (resultà que estava a uns 5 quilòmetres, ejem...). Després de clavar les piquetes anàrem a la platja on els més atrevits agafaren crancs; també fou al vespre quan ens enroïllàrem amb l'anglès de la guitarra. L'endemà ben d'hora férem una roda d'autobusos fins arribar a San Vicente de la Barquera on comprovàrem, o sinó que ho expliquin alguns, que l'aigua allà es mou més del normal. Sopàrem sopa de crancs de San Vicente que ens donaren prou energia per caminar quilòmetres i quilòmetres, sense exagerar, per veure l'Aguiler amb les seves palmades. Després d'aquella fatídica nit ens disposàrem a passar tot un dia de pànxing gaudint d'aquelles boniques platges i de les onades gegantines. A la nit, tot jugant en un dels prats de sota el far de Santander, un dels 220 dits de la mà que portàvem va fer figa en una de les estiragassades d'un joc de nit rebel. Després d'aquest accident sense importància, alguns feren bivac i altres més fredolics es quedaren dins les

tendes. L'endemà, algun féu una becaina dins l'autobús, tot i que fou divertit fou un viatge un xic absurd, ja que les coves que teníem pensat visitar tenien la boca tancada. L'endemà ja en camí de Donostia vam fer una petita parada a Bilbo, un xic decepcionant, per continuar el viatge en un tren de 1a categoria (xuf-xuf, pof-pef, nyec-nyec...). Continuant la bona "ratxa" i després de perdre la motxilla de les farmacioles, ens tocà caminar sota la pluja deu mil centenars d'escales amb les motxilles carregades fins a dalt i perdent-nos un parell de vegades abans d'arribar al nostre destí: l'alberg, és a dir, el gimnàs de l'alberg (tot s'ha de dir però a les tres, de la matinada!, sopàvem). Ens aixecàrem tard i visitàrem la bonica ciutat de Donostia durant tot el dia. El dia següent deixàrem l'alberg carregats amb les tendes a l'esquena i anàrem a un càmping a l'altra punta de la ciutat. A la tarda agafàrem l'autobús fins a la Conxa i visitàrem una fira d'objectes artesanals, on molts dels participants eren catalans. Aquella nit la passàrem a aquell càmping tan kumbayà ple de "guiris" tot i que vam anar a dormir d'hora. Enmig de rossos de galtes vermelles deixàrem Donostia i emprenguérem el camí cap a

...uno de enero, dos de febrero, tres de marzo...!!! No tinguérem temps d'acomiar Donostia que ja ens trobàrem muntant tendes enmig d'un convent de monges. Pamplona era una olla de grills, increïble, t'hi podies trobar tant gent d'Olot com de New York! i tothom amb el mateix uniforme. L'endemà ens aixecàrem i a les onze del migdia entràrem ben bé al mig de la plaça de l'Ajuntament però no ens n'adonàrem que la multitud ja ens havia empès cap a fora, tot abans de veure el Chupinazo. Quedàrem xops com ànecs, de cava, i pocs minuts més tard estàvem esmorçant llet amb colacao i fuet enmig d'un ambient difícil de pair. Cap al vespre vam poder veure els focs d'artifici i després anàrem de marxa a una de les moltes festes que hi havia aquella nit a Pamplona. Ja a l'últim dia de ruta ens llevàrem aviat per anar a veure la corrida però ens quedàrem amb les ganes, vam arribar-hi tard. Aquell dia acabàrem de malgastar les poques peles que ens quedaven.

Ostres tu! quina calor! i aquest tren que no arriba... merda! ja és aquí, no vull tornar a casa...

Coneguem els nostres escriptors

Joan Perucho

Joan Perucho, poeta, articulista, narrador, assagista, i novel·lista, és un dels molts escriptors catalans que van contribuir a una concepció més oberta i moderna de la novella de postguerra que es consolidava en el conreu del realisme-documental i el simbolisme social i polític del moment (recordeu la novella de V. Riera i Llorca esmentada a TOSQUIJA-13).

Joan Perucho va néixer a Barcelona el 1920. Va cursar la carrera de dret i va participar en les publicacions universitàries dels anys 40. Va ésser

redactor de la revista *Ariel*. Ha col·laborat a *La Vanguardia*, *Ínsula*, *XX Siècle*, *Destino*, etc.

La seva obra es compon d'un gran nombre de títols, d'entre els quals destaquem: en poesia, *Sota la sang* (1947) i *El país de les meravelles* (1956); en prosa: *Diana i la mar morta* (1953), *Aparicions i fantasmes* (1968) o *Teoria de Catalunya* (1985) i en novella, *Les històries naturals* (1960), *Les aventures del cavaller Kosmas* (1981) o *Pamela* (1983).

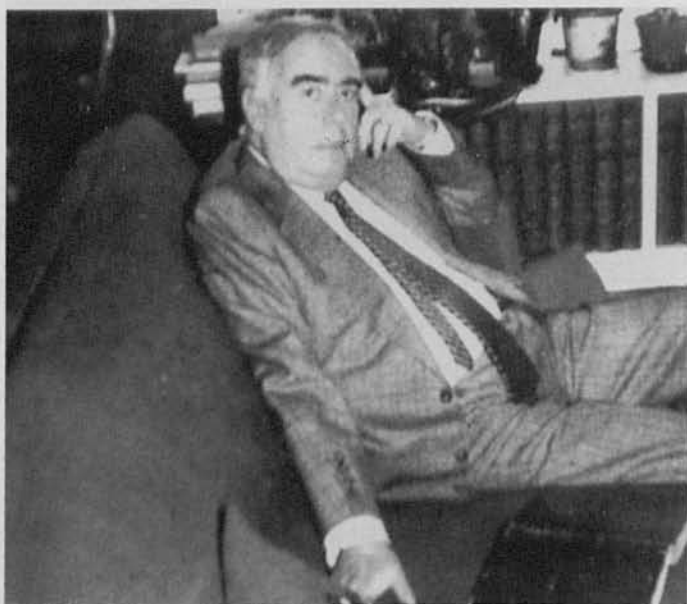
LES HISTÒRIES NATURALS

Aquesta novella narra una història de vampirs emmarcada en la Catalunya de les guerres carlines. Com en totes les altres novel·les, l'autor vol crear un món coherent bastit sobre la fantasia. Barreja fets històrics amb fets imaginats, personatges reals amb personatges ficticis i inclou referències culturals de l'època. Molts crítics l'han considerat un deixeble de Lovecraft, amb l'exhuberència de Borges o de Cunqueiro. El protagonista és un investigador jove anomenat Antoni de Montpalau. L'obra no és res més que la lluita entre el món de la raó i el món de la irracionalitat. Vegeu-ne un petit fragment:

MERCÈ RABIONET I RIBAS

"Aquella nit el vampir produí sis defuncions. La gent estava desesperada.(...) Antoni de Montpalau revisà els cadàvers. (...) Fou molt dur per a Montpalau contemplar la immensa desolació dels familiars de les víctimes, els plors i les imprecacions turmentades. Això, no obstant, la seva mirada científica es concentrà en els dos fatídics foradets, matemàticament rodons, que trencaven la blancor del coll dels sacrificats.(...) Montpalau determinà de fer una inspecció pels voltants (...) De sobte sentiren uns grans crits i veieren una gran agitació entre el brancatge. Aparegué Amadeu amb la faç demudada, aterrida (...) Assenyalà un lloc imprecís a dins del bosc i després, amb certa dificultat, digué que, cercant un lloc adient amb les seves necessitats, havia vist el monument del diable. No sabia com expressar-ho. Era monstruós. I, a més, indecent. Els dos cavallers determinaren veure de què es tractava. Seguiren Amadeu, amb gran serenitat, i en ésser a alguns centenars de passes del punt de partida, contemplaren, amb els ulls atònits, un enorme bolet, de més de dos metres d'alçada, que ostentava la forma, descarada i realista, d'un membre genital masculí en total erecció.

- El "Pallus impudicus" -exclamà admirat Montpalau".

La cuina de les mestresses

Plats olles

Fa més de seixanta anys, m'explicava la Pepita, que a can Ginesta fan menjar. Ella ha seguit la tradició de la seva mare i ha continuat fent els plats tradicionals de sempre (cargols, galtes, peus, ànec rostit, etc.)

Del meu record des que vaig venir a viure a Vilobí, a can Ginesta sempre ha estat un punt de trobada, tant per anar a sopar amb els amics com per fer-hi el cafè anant a buscar la mainada a l'escola o per reunir-nos per fer alguna activitat.

Ingredients:

galtes	un ramet (llor, farigola, romaní, menta)
ceba	sal, pebre
una cabeça d'all	nou moscada
pastanaga	

Amb els anys han anat fent obres i modificacions però l'ambient i la cuina han continuat essent els de sempre.

Personalment penso que un dels plats més encertats de la casa són les galtes de porc i és per això que li he demanat a la Pepita que em digués el seu secret. M'ha donat la recepta, però ha assegurat que una de les raons principals de què li surtin tan bones, és coure-les amb un forn de llenya i que les rosteix juntament amb altres carns (pollastre, ànec, etc.)

En una plata d'anar al forn amb oli i una mica de greix, s'hi posen les galtes salades, empebrades i una mica de nou moscada, el ramet aromàtic, la cabeça d'all i la ceba trinxada.

Quan són roses s'hi tira un raig de conyac, es giren i es deixen acabar de coure.

La cocció ha de ser lenta (unes dues hores i mitja) i se serveixen tirant-hi allioli al damunt.

PILAR FALGUERAS

PROMOCIONS
PUJOL, S.A.
CONSTRUCCIONS

**ELECTRODOMÈSTICS
I VIDEO PUJOL**

Sant Antoni M. Claret, 6 - Tel. 47 31 32 - 47 32 52
17185 VILOBÍ D'ONYAR

La moguda estiuenca

L'Esplai

Tot seguit us oferim, per separat, el relat de les 4 activitats grosses que l'Esplai de l'Associació Pere Antoni ha organitzat aquest estiu. En total, hi han participat més d'un centenar de persones, entre assistents i monitors, i hi han pogut participar nens i joves entre 5 i 16 anys. Va començar el 25 de juny amb la ruta pel nord de la Península en tren, va continuar amb un torn de colònies de 10 dies i una acampada de 4 dies al Pirineu oriental, i es va cloure amb el Casal d'agost. Mentrestant, estem preparant ja el programa per a la temporada 91-92 i animem a tothom que en tingui ganes, a participarhi o a orientar-nos de la manera que pugui.

COLÒNIES A GRANOLLERS DE ROCACORBA

Tal com havíem fet fa tres anys als Arcs de Santa Pau, aquest estiu vam organitzar un sol torn de colònies de deu dies, del 12 al 21 de juliol. Vam situar l'edat màxima dels assistents a 12 anys perquè els més grans ja havien tingut l'oportunitat d'anar a la ruta en tren pel Nord de la Península. Però, tot i ser un sol torn, es van definir molt bé des del començament el grup dels grans i el dels petits. És per això que els

grans van arribar a la casa de colònies a peu des de Vilobí, passant per Estanyol, Bescanó, Bonmatí, les Serres, Sant Martí de Llémena i Granollers, una excursió que va durar tres dies i que va permetre que els petits s'instal·lessin còmodament a la casa, prenent les adequades posicions per quan arribessin els que, en teoria, se n'havien de fer els amos.

L'excursió dels grans va anar força bé i van comptar cada dia amb una assistència alimentària perfecta, portada en cotxe diàriament des de Vilobí i cuinada com si fóssin a casa.

Les colònies, com cada any, es van portar a terme en una casa que, d'acord amb les nostres preferències, no hi tenia cuiners propis ni mantenidors de fora. Vam anar dues vegades a la piscina d'un restaurant que era a dos quilòmetres, distribuïts per torns de grans i petits. Vam fer diversos tallers: espelmes, tenyir samarretes, figures d'escuradents, teatre, playbacks, fang, etc. també es van fer cada dia els torns de serveis obligatoris i, a les nits, jocs i gresca. El comiat de les colònies va tenir lloc al restaurant del santuari de Santa Afra, amb una assistència molt nombrosa.

Aquest any, van venir a colònies, entre nens, monitors i cuiners, un total de 70 persones.

ACAMPADA A ULL DE TER

Una altra oferta d'aquest estiu per als joves de Vilobí i organitzada per l'Esplai de l'Associació Pere Antoni va ser una acampada pels voltants d'Ull de Ter.

Vam marxar, en cotxes particulars i una furgoneta llogada, el dijous 25 de juliol. Érem 19 persones en total.

El divendres vam sortir molt d'hora per pujar el coll de la Marrana i, des d'allà, passant per sota el pic de Fresser, anar a trobar el coll de l'Infern. Vam pujar els pics de l'Infern, del Fresser i del Bastiments i, a la tarda, vam tornar al campament mentre ens perseguia la boira.

Dissabte vam anar al Costabona passant per la portella de Morens i el coll del Pal. I, per si encara no n'hi havia prou, diumenge al matí vam pujar als dos Gra de Fajol i vam baixar per la canal del Príncep i la tartera que hi ha al mig de les dues muntanyes.

Ens va sorprendre la quantitat d'isards que vam

poder veure cada dia i que, juntament amb nosaltres, eren gairebé els únics que es passejaven aquells dies pel Pirineu gironí. També vam trobar tres esforços ciclistes "mountainbikers" i tres no tan esforços genets que ens van fer venir molta enveja.

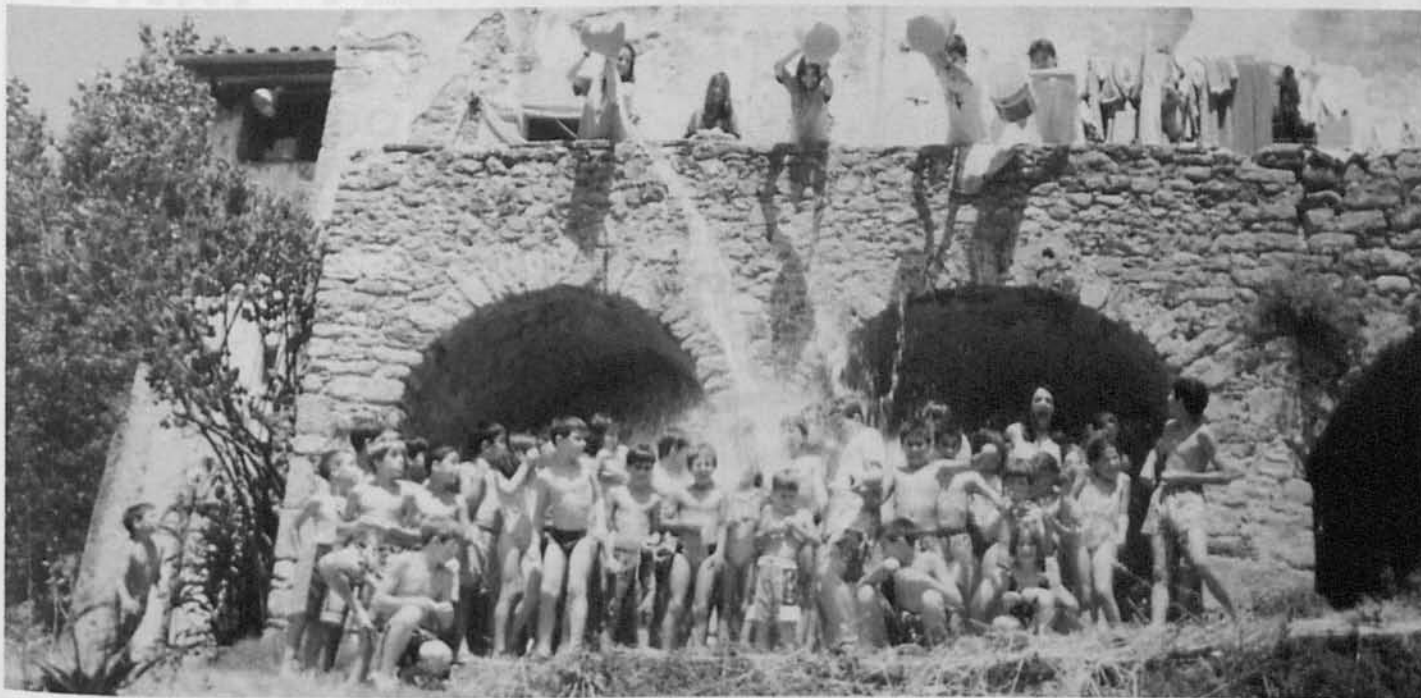
Abans de tornar a casa, davant la gran afició que tothom va demostrar per això de fer cims i veient l'extraordinària preparació física de la majoria (sobretot dels més joves que no paraven d'insinuar; i per què no fem aquell, ara, o aquell d'allà, o aquest...) vam quedar que un dia d'aquests ens reunirem i prepararem un calendari complet d'excursions per a la temporada que ve. Això ens permetrà fer, l'estiu vinent, un cim gros, un com el... bé, ja en parlarem més endavant.

CASAL D'AGOST

Durant tot el mes d'agost, l'Esplai ha organitzat un casal al local de l'Associació. Aquest estiu hi han

participat 13 nens i nenes i 4 monitors. L'Assistència, per tant, ha estat per sota la de l'estiu passat. Però això és normal si tenim en compte que, al municipi i durant tot l'estiu, se n'han fet d'altres que abastaven un horari més ample i un cost més baix. De cares a l'estiu que ve, caldrà plantejar-se la possibilitat d'oferir també un casal de durada més llarga i amb més assistència. Creiem que la feina que fan els monitors i responsables de l'Esplai durant tot l'any ha de cloure's amb una oferta estiuenca que sigui del gust de tothom i que aplegui tota la mainada que hi ha fet activitats des de l'octubre fins al juny. Però tot això depèn, en bona part, de les ganes i possibilitats de la gent que se'n fa càrrec i també dels pares i mares que hi vulguin participar més activament, o si més no, amb idees, orientacions i recolzament.

El programa del casal incloïa diversos tallers: fang, tenyir samarretes, disfresses, construcció de cabanes al bosc, etc. També es va anar, un cop cada setmana, a la piscina de Salitja.

BUSQUETS SITJA, S.A.

C/. Madrenys, 27
Tel. 47 31 08 - Fax 47 42 31
17185 **VILOBÍ D'ONYAR** (Girona)

LLUÍS SUREDA i PRATS

Sant Narcís, 4 Tel. 47 34 10

VILOBÍ D'ONYAR

FUNERÀRIA JORDI MIR

Servei permanent

Serveis a Particulars i
per a Companyies

C/. Pirineus, 11
Telèfon (972) 47 32 59
17185 **VILOBÍ D'ONYAR** (Girona)

«No és més net qui més es renta
sinó qui menys embrut»

Dossier elaborat
pels següents membres
de l'Associació
de Naturalistes de Girona:

LLUIS MONTJÉ
(naturalista)

FRANCESC CAMPS
(enginyer perit agrícola)

JAUME VICENC
(biòleg)

LA PRESERVACIÓ DE L'ENTORN NATURAL

DE L'ECOLOGIA A L'ECOLOGISME

D'UNA CIÈNCIA A UN MOVIMENT SOCIAL

Fou a partir del coneixement de les plantes, els animals, el sòl que els acollia, i les múltiples relacions existents entre ells i el seu entorn quan va nèixer l'ecologia. Podrem entendre que fins que no es varen desenvolupar altres disciplines científiques, com la geologia, la biologia, la matemàtica, la física, etc., no fou possible l'aparició del concepte ecologia (Haeckel, 1870).

Nosaltres vivim en un medi que ens és familiar: en llegir la paraula camps, boscos, pobles, ens ve a la imatge els típics camps de Vilobí, St. Dalmai, Salitja, voltat per alzinars, pinedes, i al mig el poble, amb l'església, la plaça, les cases, ... Però per una altra persona, llunyana, aquesta imatge pot ser totalment diferent: indústries, camps immensos, boscos espessos, deserts, muntanyes feréstegues, cabanes, gra-

tacels, gran ciutats, ... Què ho fa que arreu del món el paisatge vagi canviant? És atzar? Evidentment no. Un conjunt de factors molt diversos (geològics, atmosfèrics i biològics) limita i obliga a afavorir un determinat paisatge. L'ecologia té la complexa missió de desentrallar el funcionament d'aquest conjunt d'éssers vius i el seu entorn.

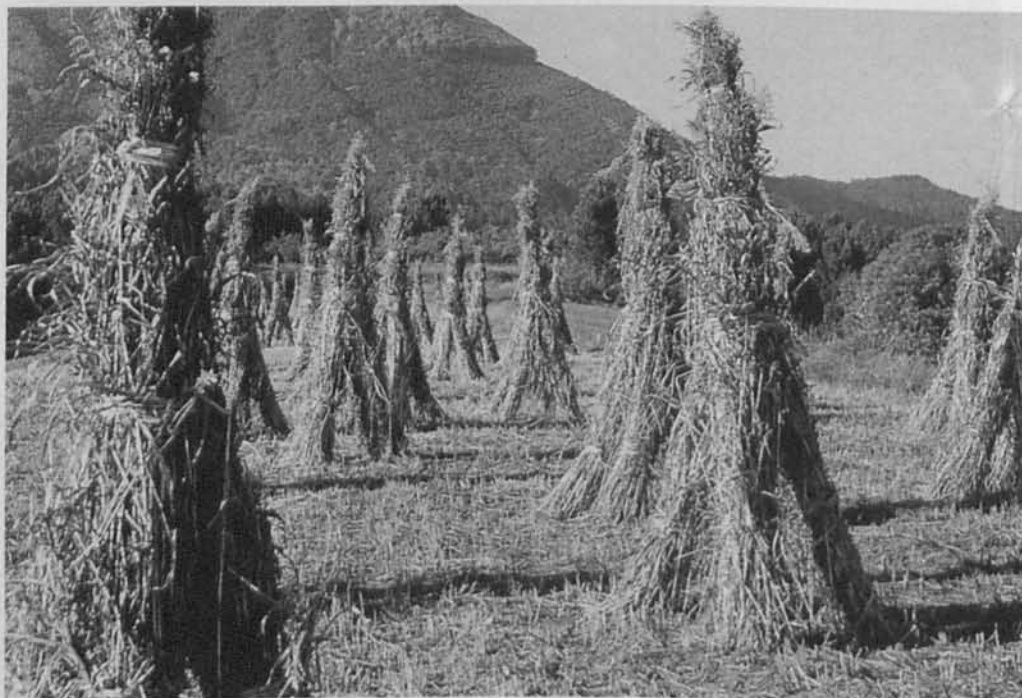
Intentarem descriure-ho a partir d'un exemple. Però abans, definirem la unitat

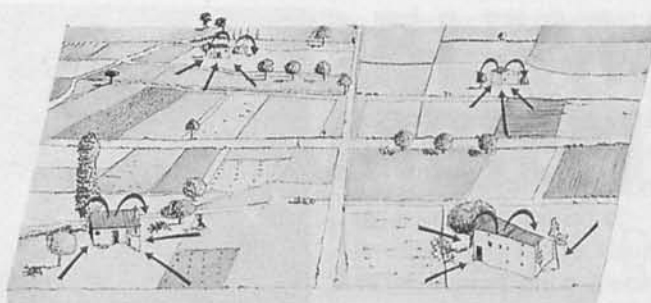
bàsica que fan servir els ecòlegs: l'ecosistema.

El conjunt d'organismes amb unes relacions establertes i que es desenvolupen en un medi físic determinat serà un sistema biològic que anomenem ecosistema. Per exemple un bosc, un llac, un poble, etc. En aquests tres sistemes hi habiten uns organismes vius (animals, plantes,) perfectament interrelacionats entre ells i el seu entorn físic (el sòl, l'aire). Si anem a un zoològic, veurem molts animals i plantes, però entre ells no s'interrelacionen —un lleó, el floquet de neu i un dofí, que podrien fer junts!— per tant mai seria un ecosistema.

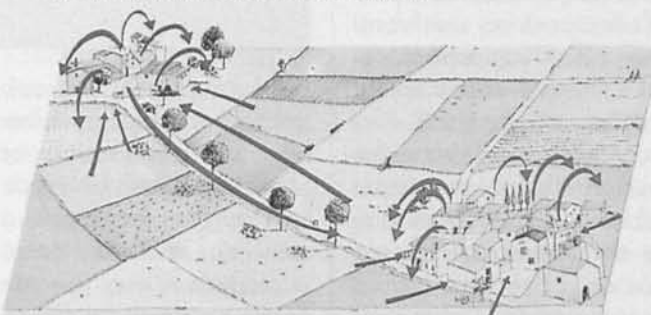
Amb aquesta unitat de treball, l'ecòleg, intenta esbrinar com funcionen els organismes que viuen a l'ecosistema, com es relacionen i com afecten els canvis —les perturbacions— al funcionament d'aquests sistemes.

Per començar l'exemple ens hauriem de situar a mitjans del segle passat. Pensem com era l'activitat tradicional dels nostres pobles: l'agricultura. Vilobí, Salitja, Sant Dalmai com a mostra.

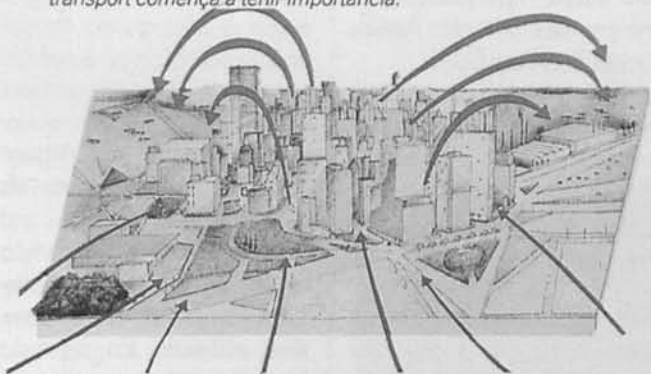

a) Nuclis petits gairebé autosuficients. L'energia usada en transport és molt escassa. Les deixalles es reciclen.

b) Nuclis mitjans. Ja no són autosuficients. L'energia dedicada al transport comença a tenir importància.

c) Gran nucli urbà. Tot s'ha de transportar, tant el que es consumeix com les deixalles. El consum energètic és molt elevat.

(Ramon Margalef, *L'ecologia*, Diputació de Barcelona, Barcelona 1985, pàg 112)

Els pagesos coneixien molt bé la terra i el que la voltava. No hi havia energia elèctrica, els camps es llauraven amb animals. Es depenia directament de tots els elements meteorològics: de la pluja, la sequera, les glaçades, el fred, el vent... No existia el plàstic. La majoria del menjar s'havia collit del camp i/o al bosc o provenia d'intercanvis entre pobles propers. Tot s'aprofitava. Les deixalles eren bàsicament restes que retornaven al camp en forma d'adob. L'energia que movia tot això provenia del sol. Una gelada important, un incendi, una mala collita, repercutia directament sobre el pagès i la seva família. Tal com es veu en el dibuix annex podem

entendre que existia un cicle tancat i que tot el que es treia —del camp i el bosc bàsicament—, retornava.

Amb l'inici de la revolució industrial començà a canviar de forma molt important el funcionament dels ecosistemes urbans. Va

aparèixer l'energia elèctrica i amb ella la llum, la mecanització del camp i l'aparició de molts aparells que ha donat lloc a la societat actual. Del cicle tancat que teníem al segle passat, ha aparegut un nou factor que l'ha canviat molt: el transport. Els conreus donen unes plantes que han estat adobades amb nutrients que vénen de fora. El gasoil, la gasolina que fa funcionar els nostres motors prové de països molt llunyans (Mèxic, Aràbia, Kuwait,...). Estem fent servir una energia —el petroli, els recursos minerals— que és limitada i va trigar milions d'anys per formar-se. Molts productes alimentaris del poble són comercialitzats a fora la comarca (embotits, plantes, teixits,...). D'altres vénen de molt lluny. I si no, feu una petita prova. Mireu el menjar que hi ha al rebost, els aparells electrodomèstics, les joguines del nen, qualsevol cosa de la llar i mireu d'on són fabricats. Quasi podríeu viatjar mig món! En definitiva s'ha produït un desplaçament dels centres de producció. La majoria de comarques de Catalunya, per exemple, serveixen els seus productes a la gran ciutat, Barcelona. Molts d'aquests ja no retornaran mai més al seu punt de partida: es generaran uns residus. Del "tot s'aprofita" hem passat a "l'abocador". D'estar emmagatzemats durant milers i milers d'anys han passat en un tres i no res

a un altre lloc: l'atmosfera o el terra. El cicle ha esdevingut molt obert i per tant el control s'ha escapat de les mans del pagès i esdevé molt més complex.

Ja no ens preocupem de mirar el cel per veure si plourà o no perquè tenim l'aixeta a casa. Quan anem al carrer a llençar les escombraries ens despreocupem d'elles però no som conscients d'on van a parar i si afectaran el nostre entorn (aigües, atmosfera, sòl).

Aquest canvi dels cicles més o menys tancats als cicles oberts, amb predomini de centres molt poderosos es pot reproduir igualment a escala mundial: estats febles que abasteixen estats molt poderosos (Àfrica vers Europa, Amèrica del Sud vers EUA).

Tot plegat comporta modificacions molt importants en el funcionament dels ecosistemes, modificacions fetes majoritàriament per una espècie concreta: l'home. En molts casos tindran una repercussió contraproductiva per a nosaltres mateixos. I per tant quan més conscients siguem i més coneguem el funcionament dels nostres ecosistemes, més podrem evitar que les modificacions ens siguin negatives. I en el

punt que prenem una actitud en front a les perturbacions que reben els nostres ecosistemes —on vivim— passem de l'ecologia com a ciència a la sensibilització ecològica —l'ecologisme— com a moviment social.

Fou als anys 70 quan sorgiren pel territori gironí grups qualificats de marginals i radicals que ompliren carrers i diaris amb reclams ecologistes: No als eucaliptus, Salvem els Aiguamolls, Prou extraccions als Volcans!

Tot això sorgia com a resultat d'una creixent alteració dels nostres ecosistemes naturals. En aquesta fase inicial es partia de principis molt allunyats de la ciència ecològica.

Amb el pas dels anys aquests temes "marginals" han estat debatuts per sectors socials cada vegada

més amplis i més formats, fins a esdevenir en l'actualitat un tema públic: la problemàtica medioambiental.

Ha arribat a una importància tal que la mateixa Generalitat de Catalunya s'ha vist obligada a crear la Conselleria de Medi Ambient.

L'ecologia a partir dels estudis que vagi generant en el futur ens permetrà saber amb més rigor i certesa les actuacions que ha de desenvolupar l'home sobre el medi. Però la sensibilització ecològica, aquí a casa nostra l'hem de fer nosaltres, a casa i a fora. Fruit d'això són els dos següents articles que a tall d'exemple ens permeten veure i modificar la nostra actitud davant el medi ambient tan a casa nostra com a l'entorn immediat que ens envolta, la comarca de la Selva.

LA PROBLEMÀTICA MEDIAMBIENTAL

DINS DE CASA TEVA

En aquests darrers anys hem vist com als mitjans de comunicació han aparegut notícies i fets relatius al deteriorament del medi ambient al nostre planeta. La disminució de la capa d'ozó, la devastació de la selva Amazònica, l'especulació sobre els recursos naturals de l'Antàrtida, el perill de l'energia nuclear, la greu contaminació industrial als països de l'Est, l'efecte hivernacle, ... han anat apareixent paulatinament en els informatius de les diferents cadenes de televisió i ràdio, i en els diaris. Han deixat de ser fets i preocupacions només als científics i estudiosos per passar a interessar a la majoria de ciutadans.

Malgrat l'interès dels ciutadans, la reacció davant de la problemàtica ambiental a nivell mundial ha provocat impotència per no poder o no saber com actuar davant de l'amenaça que suposa per la nostra vida, i sobretot per la vida dels nostres descendents. Producte d'això, s'ha produït un cert "passotisme". D'altra banda, més d'un s'ha pensat que aquests temes no li afectaven, que els havien provocat d'altres, i que són aquests altres els que haurien de fer alguna cosa. Probablement, aquests altres pensin el mateix que ell. La postura més fàcil és amagar el cap sota l'ala.

Des d'aquest article et volem plantejar —amic lector de Tosquiija— aquesta problemàtica ambiental a una escala, si vols tu, més reduïda però igualment

important, a una escala al teu abast: la de casa teva, la del teu poble, la de la teva comarca. Volem passar a descriure alguns dels principals perills pel teu entorn més immediat que suposen determinades actuacions que pots fer. En aquesta ocasió tu ets el protagonista. Ara tu podràs fer i a la vegada sentir-te responsable de la millora o enpitjorament del teu entorn més immediat.

Et suggerim algunes solucions, però de ben segur que en sabràs trobar d'altres.

Psssssssit... els aerosols

Per tal d'arrossegar les partícules de líquid d'un aerosol o esprai, dins del pot s'hi barrejen determinats gasos. Es la màgia que permet que només prement un botó podem polvoritzar un determinat producte en gotes molt fines. Tradicionalment, aquests gasos han estat els CFC (Clor-Fluor-Carbonats). Aquests gasos, a més d'altres propietats, tenen la característica de pujar lentament cap a l'estratosfera,

DOSSIER

que és la capa de l'atmosfera on està situada la capa d'ozó. Com a nota curiosa, cal comentar que tarden de set a deu anys a pujar els 25 quilòmetres.

Un cop allà dalt, la radiació ultraviolada dissocia el gas CFC alliberant l'element clor, que reacciona trencant la molècula d'ozó. El clor, després de fer aquesta reacció, queda lliure per iniciar un nou atac a una altra molècula. D'aquesta manera, petites quantitats de CFC poden destruir grans quantitats d'ozó.

La capa d'ozó filtra part de la radiació ultraviolada que ens arriba del sol. Sense aquest filtre, la vida sobre la terra no podria existir. Una disminució de la concentració d'ozó comporta un augment significatiu dels càncers de pell, entre altres alteracions.

La millor alternativa és utilitzar productes amb vaporització manual, de barra o "stiks", en brotxa, o sistemes de bola.

"Més blanc encara" ... els detergents

La guerra entre les empreses que fabriquen productes de neteja, per veure la roba de quina veïna és la més blanca, ha portat a unes recomanacions de consum desmesurat de detergents. Lògicament a les empreses, quanta més quantitat es consumeixi, millor. Així, ens trobem que normalment utilitzem dues o tres vegades més detergent del que de veritat necessitem per netejar quelcom.

Un detergent normal és una barreja d'una vintena de substàncies químiques, entre les quals cal destacar per la seva importància, els fosfats (35 %) i tensoactius (20 %). Els tensoactius tenen la funció de reduir la tensió superficial de l'aigua i permetre que aquesta dissolgui la brutícia, fa les funcions del sabó. Actualment, s'estan utilitzant tensoactius sintètics difícils de degradar fins a compostos completament inerts.

Els fosfats en els detergents, permeten reduir la duresa de l'aigua, i afavorir l'acció detergent dels tensoactius. La combinació de tensoactius i fosfats permet als detergents moderns la seva màxima eficàcia en la neuròtica carrera cap al "más blanco todavía". Els fosfats, faciliten la proliferació de les algues i microorganismes, augmentant la turbulència de les aigües en els rius i estanys, reduint o eliminant l'oxigen de l'aigua, i portant a la fauna aquàtica a una mort per asfíxia.

Cal esmentar que les depuradores biològiques d'aigües residuals només depuren matèria orgànica. Molts dels productes que utilitzem quotidianament i llencem a l'aigüera van a parar directament als rius, sense cap tractament per eliminar-los i descomposar-los per tal de disminuir la seva toxicitat. L'augment de reaccions al·lèrgiques —sobretot en els nens— s'atribueix a la proliferació

de substàncies químiques a la llar, especialment dels detergents. Decantar-se cap a la utilització de detergents que no continguin fosfats ni tensoactius sintètics, és una millora important per a la salut dels teus i per la recuperació de la qualitat de les aigües freàtiques i fluvials.

Una netedat que mata ... els productes de neteja

El desenvolupament dels productes de neteja actuals, ve donat per l'evolució de la indústria química. Molts dels productes de neteja que trobem a la botiga, tenen un origen exclusivament artificial, malgrat que ens ho intentin vendre com el producte més natural del món. Per exemple, l'olor de llimona que tenen alguns d'aquests productes és degut a una substància anomenada "limonè" que té efectes cancerígens, en comptes de tenir suc de llimona que és un gran detergent. No és que siguem alarmistes, però com a mínim sàpigues que la utilització d'abrillantadors de rentar plats contenen un 15 % de nonilfenol que queda ren-

tingut a la vaixella, i provoca irritacions a la pell i afeccions als ronyons i al fetge. Els productes "neteja-taques" contenen clorofórm, tricloroetà, clorur de metilè i a vegades xilè, que són productes que poden afectar al sistema nerviós, i a vegades produeixen drogodependència per inhalació. Els desodoritzants de la cambra de bany contenen paradiclorobenzol, que és un producte molt volàtil que també afecta al sistema nerviós i als ronyons. Els ambientadors solen contenir acetaldehid, que pot provocar afeccions al fetge. Hi ha mil i una receptes per tal de netejar tota la casa amb productes menys perillosos i més efectius. Cal evitar els que continguin àcids perillosos o sosa càustica, són massa tòxics i perillosos. Com a substituïts, es pot utilitzar vinagre, bicarbonat, ... per abrillantar mobles es pot utilitzar una barreja de 1/3 part de suc de llimona i 2/3 d'oli d'oliva; per desembussar barregeu 5 cullerades soperes de vinagre amb 1/4 de tassa de bicarbonat, acabeu d'emplenar-lo amb aigua bullent; per abrillantar metalls és ideal el suc de llimona.

Una pinzellada de color... les pintures

La majoria de pintures són tòxiques i inflamables, motiu pel qual suposen un perill per a la salut. És recomanable treballar amb guants, airejar l'ambient, no menjar ni fumar mentres es pinta, ni rentar-se les mans amb aiguarràs pur. Guarda el pot de pintura si no l'has acabat i si l'acabes deixa assecat el fons del pot abans de llençar-lo a les escombraries. Si es possible utilitza pintures solubles amb aigua, són molt menys perilloses, tant per tu com per l'ambient.

Treu les piles a la contaminació

Una pila —com saps— és un dispositiu capaç de produir energia a partir de reaccions químiques. Hi ha piles que contenen mercuri, cadmi, plom i altres metalls pesats que poden contaminar l'ambient i són molt perillosos per a la nostra salut. Una de les maneres en què el cadmi i sobretot el mercuri s'escampen a l'ambient —a part de la contaminació provocada per les indústries papere-res i químiques, i d'alguns

TIPUS DE PILES

• Piles petites rodones i planes:

– PILES BOTÓ:

- Porten noms com Hg, M, Mercury, ...
- Contingut tòxic: Mercuri
- Què cal fer: portar-les a un contenidor de piles, per reciclar-les.

• Piles mes grosses, cilíndriques o en forma de caixa:

– PILES ALCALINES o de diòxid de manganès:

- Porten noms com Alkaline, Alkali-mangan, LR, ...
- Contingut tòxic: Mercuri
- Què cal fer: actualment són piles amb un contingut de mercuri important. No hi ha una tècnica per reciclar-les. No comprar-les.

– PILES RECARREGABLES o acumuladors de níquel-cadmi:

- Porten noms com Rechargeable, Ni-Cd, Nickel-Cadmium, ...
- Contingut tòxic: Cadmi
- Què cal fer: portar-les a un contenidor de piles, per reciclar-les.

– PILES SALINES o de zinc-carbó:

- Porten noms com ara Multi-uso, R, ...
- Contingut tòxic: molt baix.
- Què cal fer: es poden llençar a les escombraries.

– PILES ECOLÒGIQUES o verdes:

- Porten noms com: sense mercuri, sense cadmi, RG, ...
- Contingut tòxic: molt baix.
- Què cal fer: es poden llençar a les escombraries.

productes agroquímics— és per mitjà de les piles. Durant el seu ús la pila és hermètica, però no hi ha res que sempre duri, i al final acaba alliberant el perillós verí. Es considera que un gram de mercuri, pot arribar a contaminar fins a un milió de litres d'aigua. Actualment a Catalunya es consumeixen prop de dos milions de piles botó anuals, xifra que representa 1.200.000 kg d'aquest metall. Com a curiositat cal saber que una sola pila botó pot contaminar 600.000 litres d'aigua, que és una quantitat més grossa que la que es pot beure una família de quatre persones durant tota la seva vida. L'augment de les concentracions de mercuri i cadmi en els peixos i moluscs del mar que arriben a la nostra taula, té una relació directa amb l'ús que fem d'aquestes càpsules que ens permeten disposar d'energia "enllaunada".

No ens plastifiquem la vida

Sota el nom de plàstic s'utilitzen més de 30 tipus de materials diferents que tots tenen en comú, la capacitat de deformar-se quan s'escalfen. La majoria, s'el·laboren a partir del petroli. El principal problema que provoquen els plàstics és degut a que no són biodegradables. Això vol dir, que no es pot descomposar per mètodes naturals i pot persistir en el medi ambient *in secula seculorum...* Per altra banda, la

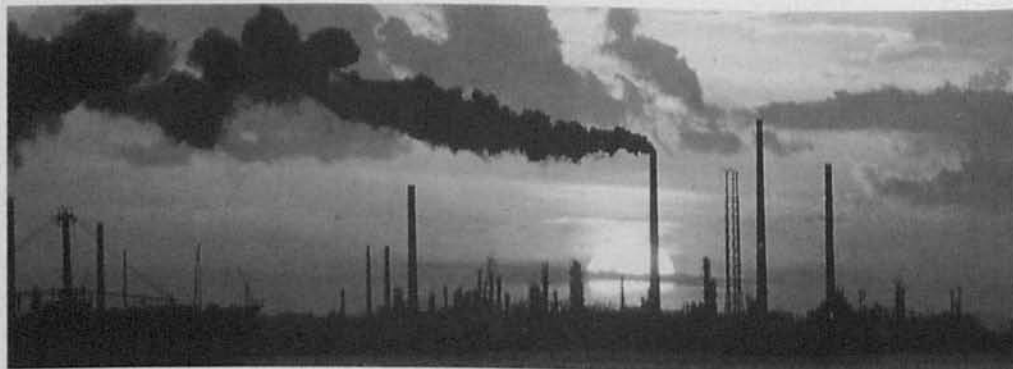
incineració d'alguns plàstics provoca substàncies com la dioxina, que són molt tòxiques.

Utilitza productes que siguin envasats amb altres tipus de materials: cartró, vidre, paper...

Una bona ampolla ... de vidre

A principis dels anys vuitanta, l'associació de fabricants de vidre va iniciar una campanya —amb els Ajuntaments— per tal de facilitar la recollida selectiva del vidre per a reciclar-lo. És més

barat fabricar el vidre a partir de vidre, que a partir dels seus ingredients. D'altra banda, en els actuals sistemes d'eliminació de deixalles —abocadors i incineradores— el vidre no s'elimina. Tot i això, hem de procurar que "el llegir no ens faci perdre l'escriure". Molt millor que reciclar és reutilitzar. L'ús d'ampolles retornables és molt més econòmic —no pagues el cost de fabricar l'envàs— i més modern. A Dinamarca, per exemple no es poden comercialitzar begudes en ampolles no retornables.

Hem de quedar bé, cal fer un bon paper

El paper s'obté de la cel·lulosa i altres components que s'extreuen de la fusta de diferents espècies d'arbres com son pi, faig, pollancre, eucaliptus... Aquesta pasta que s'obté té, un color marronós, motiu pel qual és necessari blanquejar-lo per tal d'obtenir paper de color blanc. Aquest procés de blanquejament, en què el component principal és el clor, és molt contaminant i perillós.

La fabricació de paper reciclat és molt més barata —gasta només el 10% d'aigua i el 55% de l'energia— que la del paper fet a partir de fusta. A la vegada, és un procés molt menys contaminant.

Tots els cartrons, diaris, i la majoria de papers es poden reciclar. Guarda'ls, quan en tinguis una bona pila, els portes al contenidor o —si no n'hi ha— dona'ls a qui els recull. A la vegada, si consumeixes paper reciclat —a part de què és més barat— ajudes a no contaminar els rius.

Les xemeneies ambulants... els automòbils.

El cotxe es un dels focus més importants emissors de contaminants, tant per les característiques dels productes que produeix com per les quantitats que emet. Actualment a l'Estat espanyol hi ha 15 milions d'automòbils en funcionament. Els contaminants més importants emesos depenen del tipus de motor que s'utilitzi. Els més importants que alliberen els motors de benzina son: monòxid de carboni (degut a una deficient combustió), plom (afegit a la benzina pel seu poder antidetonant), òxids de nitrogen (per l'alta temperatura de funcionament), i hidrocarburs (sense cremar).

Als motors de gas-oil, a més dels dos últims components, cal afegir-hi les partícules en suspensió (deguda a una deficient combustió) i els òxids de sofre (no s'eliminen a les refineries).

Un 60% de la contaminació urbana és deguda als vehicles de motor. Ja et

pots imaginar el perill que pot comportar per a la teva salut el fet de respirar aquesta barreja explosiva de gasos... a més, els òxids de nitrogen i els hidrocarburs, en condicions de forta insolació provoquen les típiques boires de contaminació de les grans ciutats. La introducció de mesures per reduir aquest tipus de contaminació ha arribat amb l'obligatorietat de col·locar als cotxes que surten de fàbrica un aparell anomenat catalitzador, en vehicles de gran cilindrada, que redueix un 95% dels gasos. D'altra banda en els vehicles menys potents s'hi incorpora un

reductor que només n'elimina el 50%. Aquests vehicles són els que necessiten consumir gasolina sense plom. Pels vehicles amb motor Diesel no s'obliga als fabricants a incorporar-hi cap component que redueixi els fums (?).

La circulació a una velocitat moderada —80 km per hora—, evitar les acceleracions i frenades sobtades, pot reduir fins a un 40% la quantitat de fums emesos pel cotxe i a la vegada estalviar fins a un 35% de combustible. Utilitza el cotxe només quan calgui; a vegades, és molt més gratificant una tranquil·la passejada.

LA PRESERVACIÓ DE L'ENTORN NATURAL

L'ESTAT ACTUAL I EL FUTUR IMMEDIAT

Comentaris per centrar el tema

Fa uns quants anys, la plana de la Selva devia ser un indret força inhòspit, segons els nostres esquemes actuals d'habitabilitat i comoditat: boscos impenetrables, molts d'ells segurament pantanosos, ocupaven la major part d'aquestes terres; extensos aiguamossos i zones empantanades es distribuïen per les parts més fondes de la comarca; animals emblemàtics avui desapareguts com els llops i grans ramats d'ungulats salvatges, campaven per aquests indrets. El propi nom de "la Selva" ja ens diu força clar com devien ser les condicions i el paisatge d'aquestes contrades.

Quan l'home començà a treballar la terra, els primers canvis en el paisatge i l'entorn es feren notar ben aviat: es roturaren els primers boscos i els ramats

d'animals domèstics substituïren els salvatges. A l'època romana hi havia ja ocupacions estables a la plana (Caldes o el mateix Vilobí) i la ruta que unia la capital de l'imperi amb la Península Ibèrica, la Via Augusta, serpentejava la plana, passant ben a prop de Girona, de Franciac (la Tiona) i vorejava els Estanys de Sils, amb ramals que anaven fins a Caldes i Blanes. A finals de l'Edat Mitjana, la majoria dels pobles que avui coneixem ja havien estat edificats, i l'ocupació humana sedentària s'incrementà, amb alguns entrebancs deguts a guerres i epidèmies, en el decurs dels segles següents. Tot i així, fins la darrera meitat del segle passat o principis d'aquest, la plana de la Selva fou un indret molt poc habitat, tal i com ens dóna a entendre l'obra relativament recent de Prudenci Bertrana, el qual ens descriu encara unes vivèn-

cies emmarcades en un paisatge primitiu i feréstec.

Podem dir, doncs, que l'empremta de l'home a la comarca s'ha anat fent sentir de manera progressiva però relativament lenta, i que les transformacions obrades per la mà d'aquest no havien trencat substancialment l'equilibri de l'entorn. En conjunt, bona part del ric i variat patrimoni natural selvatà es va mantenir fins fa unes poques dècades, i encara a principis dels anys setanta podíem gaudir d'un paisatge equilibrat, harmònic i ecològicament sà. Fou precisament a partir d'aleshores quan, degut a canvis profunds en l'economia, en la qualitat de vida i, sobretot, en l'evolució ràpida cap a una mentalitat col·lectiva exclusivament productivista, el nostre entorn natural va patir —i segueix patint— transformacions tan intenses que, a hores d'ara, hipotequen ja

Defensem el país perquè no és pràctic ni ètic viure en un entorn deteriorat. Ni ètic transferir-lo fet malbé. Aquesta llarga i cansada guerra serà guanyada per a tots o perduda per tothom. Així de simple. Es tracta, purament, de viure i deixar viure. Ens en sortirem, potser."

RAMON FOLCH I GUILLÉN

Pròleg a la segona edició del *Llibre Blanc de la Gestió de la Natura als Països Catalans*

el benestar col·lectiu. La magnitud del problema és tal que, en poc més de trenta anys han desaparegut de la comarca més de setanta espècies diferents de plantes: n'hi ha per pensar-hi seriosament... no estarem fent l'hipòcrita quan tots clamem al cel per la destrucció de les selves tropicals de l'Amazònia quan a casa nostra permetem que passi tot això?

En general podem dir que la destrucció irracional de la natura a casa nostra ha anat de bracet amb l'augment del poder adquisitiu i la millora de les nostres condicions econòmiques. I no deixa de ser una paradoxa que això, que en principi hauria de servir per millorar la nostra qualitat de vida, hi estigui en contra hipotecant a passos de gegant: ja no ens podem banyar al riu ni anar-hi a pescar, els boscos són plens de runa i deixalles i el ciment i les construccions se'ls van menjant de mica en mica. Activitats tan plaents com anar a caçar bolets, anar a cacera, o simplement anar a passejar, s'estan convertint en quelcom cada cop més inabastable per manca d'espai on realitzar-les. De mica en mica ens anem tor-

nant més insensibles, el nerviosisme i l'estrés comencen a atacar-nos i ja tenim els mateixos tics que els habitants de la gran ciutat: cada cop ens assalta més la necessitat de retrobar-nos amb la natura lluny de casa nostra, cercant paisatges menys alterats que els que tenim al cantó i que no hem sabut conservar; ens atraven els rius que encara duen aigua neta i fresca, però hem deixat embrutar l'Onyar. I malgrat el potencial dels mitjans de comunicació, la nostra cultura més idiosincràtica es va perdent a mesura que passa el temps: oblidem els noms i les utilitats de les plantes i els animals que viuen als nostres camps i boscos, ja no sabem predir el temps mirant els núvols i el nostre afany de diner ens porta a destruir sense gaires remordiments tot el que havíem heretat dels nostres avantpassats.

D'arguments per conservar la natura n'hi ha un piló: des dels purament egoistes (no sabem quina espècie, per insignificant que sigui, ens pot ser d'utilitat en un futur), fins a d'altres més altruistes, com és el conservar per a les properes generacions un paisatge i un entorn com el

que hem pogut gaudir nosaltres. Però potser un dels millors l'ha esgrimit el científic i filòsof ecologista René Dubois: hem de conservar la natura perquè, com a espècie dotada de llibertat i enteniment, tenim el dret de fer-ho. Conservar la natura és, per tant, exercir un dret com a persones. Hi podríem afegir encara, que ningú ens ha donat carta blanca per abusar com ho estem fent de tots els recursos que tenim al planeta, a la comarca o al poble on estem vivint.

Conservar la natura és conservar un patrimoni que té milions d'anys d'antiguitat (molt més que tots els monuments i obres d'art que tant protegim i restaurem), i que sovint duu també l'empremta cultural dels nostres avantpassats. I conservar aquest patrimoni és un repte que hem d'assumir tots plegats. Un repte que només podem assumir si el coneixem, sabem valorar-lo i ens en sentim orgullosos.

La necessitat de protegir l'entorn, les espècies animals i vegetals i el paisatge ha generat tot un seguit de mesures legals que permeten, a hores d'ara, obrar amb una certa eficàcia en aquest sentit: tenim lleis que ens permeten

defensar la natura, i cal que lluitem per fer-les complir. Però això no és suficient: hem de saber que hem de defensar de manera estricta, hem de saber quins recursos podem explotar sense hipotecar-los i hem de saber preveure, per últim, com els esdeveniments econòmics i socials del futur poden influir en el nostre entorn. En síntesi, primer hem de conèixer i després saber planificar quin model de país, de comarca o de poble volem en un futur. I això ho hem de decidir nosaltres, ja que només nosaltres en serem els perjudicats o els beneficiats.

entorn immediat: boscos i conreus començaren a perdre terreny enfront del ciment i de l'asfalt. Paral·lelament, l'agricultura patia també una intensificació que ha comportat fortes repercussions ambientals: ús cada cop més intensiu de pesticides, fortes despeses d'aigua, arrencada de marges i prats per poder treballar amb gran maquinària, etc. L'augment del consum incrementava les deixalles i fomentava la contaminació de les aigües de l'Onyar. Així s'han mantingut les coses fins ara, i aquesta és més o menys la situació que tenim actual-

comunicació (aeroport, autopista, N-II, ferrocarril, gasoducte, etc.) que connecten Barcelona i tot el llevant de la Península Ibèrica amb la resta d'Europa. Aquest constitueix un incentiu inversor de primera magnitud per a les grans empreses, i més tenint en compte que ens trobem en un dels pols de creixement més accelerat (el famós triangle Montpeller-Toulouse-Barcelona del que tant parla el nostre president Pujol), de tot el continent europeu. Altrament, l'agricultura és un sector en regressió o fins i tot en franca decadència, que dificil-

L'estat actual de la qüestió i el futur immediat

Dèiem al principi que a la plana de la Selva, i a Vilobí en particular, les transformacions més grans i agressives per l'entorn varen tenir lloc fa tan sols unes poques dècades. La construcció d'infraestructures com l'aeroport, l'autopista i algunes urbanitzacions de segona residència va implicar uns primers canvis importants en el nostre

ment. Ara bé... què pot passar en un futur? Aquí és precisament on hi entren els reptes de la previsió i de la planificació.

Prevenir és curar, diuen, i prevenir el que pot passar a Vilobí —i a la major part de la plana de la Selva— als propers anys, suposant que es mantinguin els condicionants econòmics i polítics actuals, és relativament fàcil: la plana de la Selva a hores d'ara ja és ocupada per tot un seguit d'infraestructures i vies de

ment podrà resistir l'embat de l'ocupació urbana i industrial del territori: només cal veure el poc respecte que ha tingut la Direcció General de Carreteres vers els pagesos de Vilobí amb el traçat de l'Eix Transversal. Poc s'han mirat pas si matxacaven les millors terres agrícoles o partien pel bell mig les millors propietats. Aquesta és, tant s'hi val, una mostra evident de com el govern d'aquest país aposta descaradament per la

industrialització a canvi d'ensorrar definitivament l'agricultura.

I ja que parlem del famós —i polèmic— Eix Transversal, potser cal deixar ben clar que les repercussions ambientals que pot comportar aquesta important obra d'infraestructura viària no depenen tant del seu traçat com de les possibilitats especulatives que pot generar: amb les propietats dividides per la

carretera és fàcil que el pagès caigui en la temptació de vendre a qualsevol promotor de sòl urbà o industrial que se li presenti. Penseu que algunes de les terres veïnes al traçat de l'Eix, com la finca del Forn del Vidre, ja són en mans de conegudes immobiliàries, i que ja han sortit a la llum pública operacions especulatives en aquests terrenys que, per més INRI, han estat beneïdes pels nostres governants locals (Parc Busch, macro-complex turístic, etc). Amb l'Eix Transversal, el creixement de la comarca pot deixar d'orientar-se únicament en sentit nord-sud i començar a fer-se efectiu també en direcció est-oest. A l'entorn de l'Eix, com a totes les noves carreteres del país, és previsible que comencem per la benzineria i el restaurant i a acabem per les naus i els polígons industrials i residencials.

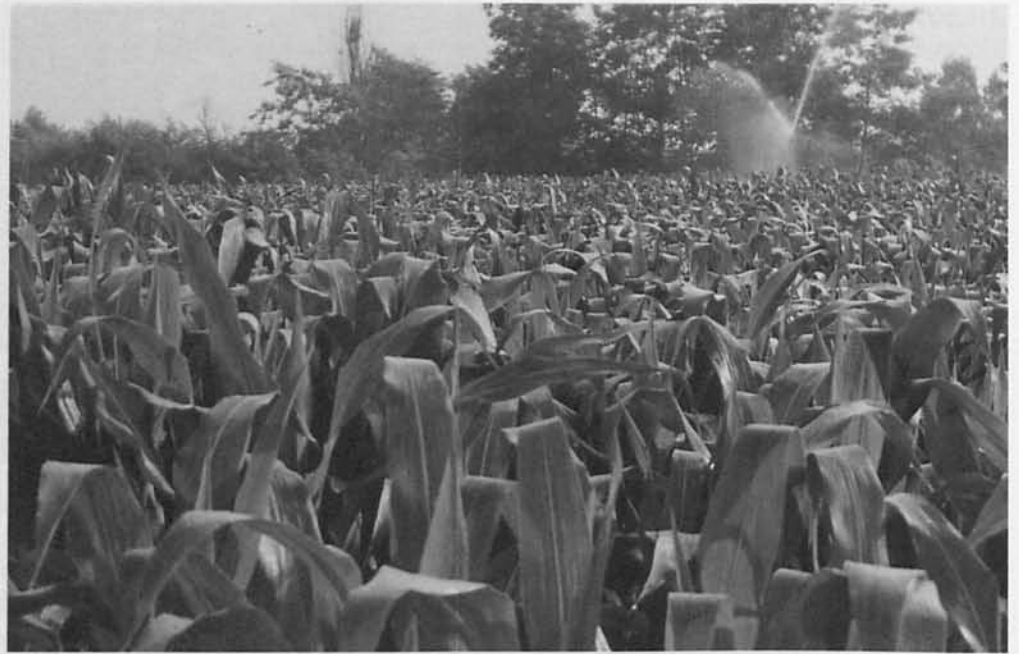
Algú pot pensar que amb aquesta disertació pretenem aturar l'avanç econòmic del país, de la comarca i del poble. Això no és així ni molt menys: la única cosa que pretenem és que s'actui amb racionalitat. Des dels Naturalistes fa temps que diem i cridem —i ningú ens escolta!— que la comarca de la Selva, amb els condicionants actuals i futurs corre el perill de convertir-se en un segon Vallès. I estem segurs que a ningú li agradaria aquesta "valle-

sització" de la comarca, amb proliferació de naus industrials i fàbriques contaminants escampades per tot arreu i amb pobles que veuen incrementar desorbitadament el seu nombre d'habitants, perden completament la seva identitat (ja ningú es coneix) i, de fet, es converteixen en simples ciutats dormitori on, a la llarga afloren problemes de marginació, atur i delinqüència. I que consti que no ens inventem res: això ha passat a algunes comarques i comença a passar ja a alguns pobles de la Selva. I ben de segur que no agrada a ningú.

Les solucions, en mans de qui?

Conservar el nostre patrimoni natural i la nostra qualitat de vida depèn del model de poble que volem tenir en un futur. Per començar, ben de segur que la millor aspiració d'un poble de dos mil habitants és no voler-ne tenir tres mil. Els poders públics haurien de planificar per la gent que viu al poble i sense cap deliri de grandesa. Incrementar artificialment el nombre d'habitants mitjançant la immigració i la industrialització massiva vol dir destruir espais agrícoles i forestals, vol dir augmentar el tràfec, les infraestructures i la pol·lució. Vol dir, en fi, més maldecaps per tot-hom, inclosos els qui governen la comunitat.

Una de les eines bàsiques per assegurar la salvaguarda del patrimoni natural és la planificació urbanística. Aquesta ha de preveure el model de desenvolupament econòmic més adient, els espais naturals de necessària preservació, les infraestructures bàsiques i l'impacte ambiental que poden ocasionar, la localització de les zones industrials i residencials, les mesures ambientals correctores derivades de qualsevol intervenció sobre el territori (depuradores, condicions bàsiques a la instal·lació de determinades indústries), etc.

Un posicionament urbanístic essencial és la prioritat de concentració de les àrees urbanes i industrials. La concentració facilita la creació d'infraestructures, l'adaptació i depuració d'aigües residuals i evita la fragmentació del territori i la pèrdua de la diversitat biològica. Un altre posicionament ineludible és el respecte a les zones forestals i agrícoles de qualitat: no podem lamentar-nos dels incendis forestals i deixar que el ciment sepulti, per sempre més, centenars d'hectàrees dels nostres boscos. No podem deixar tampoc que les construccions i

les obres viàries malmetin els millors camps del país. Tot plegat és un suïcidi.

Dins de l'àmbit de la planificació és inexcusable preveure espais d'especial interès que, pels seus condicionants biològics, científics, paisatgístics i culturals, cal preservar íntegrament. En el cas de Vilobí en tenim uns quants que repassarem seguidament, incidint en les raons que fan necessària la seva conservació.

El primer és el volcà de la Crosa. La Crosa té un interès científic en molts aspectes únic a l'Estat espanyol. És el volcà més gran de tota la Península Ibèrica, i el seu mecanisme eruptiu és extraordinàriament singular, ja que es tracta d'un cràter d'explosió de grans dimensions (1.300 metres de diàmetre) amb una morfologia que ha atret els principals vulcanòlegs de tot el món. Cal preservar la Crosa íntegrament i al preu que sigui, mantenint el mosaic actual de camps i boscos. El principal perill de la Crosa foren les extraccions fetes als anys seixanta i setanta, que ja varen desfigurar la morfologia del cràter. Afortunadament, aquestes extraccions es pogueren aturar, i en les condicions

actuals és inicialment impensable que es puguin reprendre. El Pla Especial de Protecció que des de fa temps està endegat per a aquest espai natural resta, pel que sembla, totalment aturat. Caldria potser revitalitzar-lo i preveure, a més, una àmplia zona al voltant de pre-parc, que servís de tampó a les agressions externes.

Un altre espai d'extraordinari interès i sotmès a pressions especulatives diverses (Eix Transversal, urbanitzacions, etc.) és tota la serra de Cúgols. L'interès d'aquest espai rau en el fet que actualment representa la massa forestal més gran de tot el Pla de la Selva, i l'única que connecta la serralada Prelitoral (Guilleries), amb la Prelitoral (Cadiretes). De Brunyola a Santa Ceclina una extensa superfície boscosa, només interrompuda per unes poques vies de comunicació, afavoreix els intercanvis de poblacions faunístiques i el manteniment de la diversitat biològica de tota la comarca.

Per últim, esmentarem dos tipus de comunitats forestals que, pel seu interès patrimonial i per la seva contribució al manteniment

de l'equilibri ecològic s'haurien de preservar de greus alteracions: ens referim a les rouredes de la plana i als boscos de ribera, que en conjunt formen un interessant mosaic arbrat enmig de les terres de conreu del pla de Vilobí.

A modus de cloenda

Tot el que aquí s'ha exposat només serà possible si existeix una mentalització per part dels ciutadans i, sobretot, una autèntica valentia per part dels poders públics davant les pressions especulatives. És hora potser que comencem a meditar com podem fer-ho perquè en el futur no sols no veiem hipotecat el nostre benestar sinó que podem tornar a gaudir de sensacions que fa temps que tenim oblidades. El dia que tornem a pescar el primer barb a l'Onyar davant mateix del poble de Vilobí o el dia que hàgim foragitat definitivament els intents urbanitzadors dels nostres boscos i ens hi poguem passejar sense ensopegar amb les escombraries haurem fet un pas important cap al progrés, la modernitat i el benestar. A les nostres mans està aconseguir-ho.

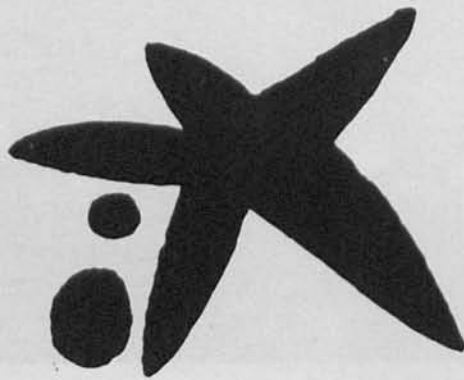

Caixa de Girona

Plaça Nova, 11 - Telèfon 47.32.37

VILOBÍ D'ONYAR

"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

Oficina de **PALAU SACOSTA** - Girona (270)

C. Marquès Caldes de Montbui, 37 - Tels. 20.52.86 - 20.51.13

CAJA DE MADRID

Travessia Casa de la Vila, 2

VILOBÍ D'ONYAR

Activitats

A l'estiu, és quan la majoria de gent fa les vacances, fins i tot nosaltres, els membres de la redacció de *TOSQUIJA*, el passat número en vam fer. És per això que en aquesta secció del "poble viu" corresponent a la temporada de tardor no hi ha massa varietat d'activitats respecte d'anys anteriors, donat que anem un xic a remolc del que es fa anteriorment a l'edició de la revista, i ja se sap: a l'estiu el que tothom vol és descansar o voltar.

Malgrat tot, any rere any les nostres festes i aplecs es van repetint, això però no significa que perdem les ganes de fer gresca i de disfrutar. Com és tradicional, el 20 de juliol passat els vilovinencs vam celebrar la diada de Santa Margarida, patrona del nostre poble,

la jornada fou molt completa, hi va haver diversos actes religiosos, sardanes, sorteigs de coques... A més com és costum el dia de l'Aplec tothom va a fer la berenada pels voltants de l'ermita. Un mes després, el 25 d'agost, hom hi festeja l'Aplec de Santa Clara el qual s'està arrelant a poc a poc al poble. En aquesta trobada que es realitza al convent de les monges, a més dels actes religiosos, es pot gaudir d'una bona arrossada i del concert que ens ofereix el grup "Les Nostres Veus".

Un acte a destacar fou el Campionat Provincial d'Arada. El lloc on es va realitzar la prova fou al camp del Cementiri de can Rodó.

Van participar vuit persones en la modalitat d'arada reversible, d'aquestes contrades hi havia en Josep Salvi i en Miquel Salavedra.

En la modalitat d'arada fixa, hi va haver quatre participants. El guanyador va ser en Lluís Salvi i en segona posició va quedar en Ponç Marquès, tots dos de Vilobí. Els guanyadors d'ambdues modalitats aniran al Campionat d'Espanya que se celebrarà properament. El lliurament de premis es va fer als patis de l'escola i seguidament hi va haver un vermut.

OLGA MORENO

Fruitex, S.A.

VILOBÍ D'ONYAR

Festa major Salitja 91

Bé, abans de començar, i després de les crítiques que vaig rebre l'any passat d'un sector de la població que evidentment no va assistir als actes de la festa, vull deixar ben clar que en aquest escrit no explicaré pas un per un els actes de la festa major d'enguany. Seria molt estúpid, al meu entendre, explicar com van anar les sardanes, els balls o els concursos perquè crec que la gent que realment va participar en la festa ja sap com van anar, són coses que amb els anys no canvien. El que no es pot fer en un reportatge posterior a una festa major és tornar a dir el programa perquè això ja s'ha fet abans. Em centraré principalment en els actes més originals de la festa i en els aspectes més curiosos que hagin passat més desapercebuts d'aquesta, sense perdre evidentment el bon sentit de l'humor que caracteritza

la gent que fa aquesta revista. També vull deixar clar pels incrèduls que tot el que diré serà veritat, potser una mica exagerat, però real, que és el que compta.

Molts potser no hi estaran d'acord però per mi les grans estrelles d'aquesta festa van ser *Los Manolos*, en una actuació que passarà sens dubte a la història van interpretar per dues vegades consecutives i amb tota la plaça del poble dempeus el seu tema estelar *All my loving*. L'actuació dels rumberos, amb el cantant *Manolo Serra* com estrella, va ser una d'aquelles que es recordarà per sempre més. Al final, però, per un problema tècnic tothom es va quedar amb les ganes d'escoltar *El meu avi*. Cal destacar també però, tots els intèrprets i grups que van fer de teloners de *Los Manolos*, *Sopa de Cabra*, *Sangtraït*, *Lisa Stanfield*, *Objetivo Birmania*, *Sergio Dalma*, *Rafael*, *John Travolta*, *Olivia Newton John*, i *Follim Follam* que amb la seva actuació em van escandalitzar fins i tot a mi.

- Riixiiiiing!

Estimats lectors perdoneu-me un moment que em truquen.

(Gravació íntegra de la trucada per part d'un pirata telefònic enemic de l'escriptent).

- Ei nano, sóc de la comissió de festes, suposo que en l'escrit de *TOSQUIJA* diràs que allò dels Manolos i Follim Follam era un Play-back infantil.

- Què t'has cregut, perquè a l'altre número féssim el Tosquijot això no vol dir que ens dediquem per norma a enredar la gent.

- D'acord, si tu ho dius, però ja saps que de tu no me'n fio, sobretot després d'allò de l'any passat.

- Tranquil, no pateixis, ja ens veurem.

Bé perdoneu la interrupció, després d'aquest extraordinari concert semblava que la festa havia arribat al seu punt màxim, però no. L'endemà i després que el de sempre guanyés el triatló i de la projecció de la pel·lícula *Grease* (molt gris per cert) hi va haver un altre d'aquests concerts que et fan pensar que la vida té realment sentit. *Pero mira como beben los peces en el river...* sí, criatures immortals, aquesta va ser la frase més cantada de la nit, eren ni menys ni més que els *Peces in the River* (àlies "peluts i cridaners" per la gent gran). I després d'aquest

**Agroquímics
SALVI**

VILOBÍ D'ONYAR

concert jo pregunto, qui diu que l'home no pot volar? l'home potser no, però els heavis, punks i companyia estan a punt d'aconseguir-ho. Els seus vols des de l'escenari eren prodigiosos, amb els braços oberts agafaven arrencada i es llençaven al buit on metres enllà amortiguaven la seva caiguda les melenes dels seus companys.

(Transcripció per part d'un carter pirata d'un telegrama enviat a l'escriptent)

Si tu no dir res de nosaltres a revista, tu morir. Stop.

Signat: GAS. Ceda el Paso.

L'endemà del concert en Torra va guanyar la cursa de bicicletes tot terreny.

- Riiiiing!

Perdoneu-me, em tornen a trucar.

(Je, je! sóc jo, el pirata telefònic, aquí teniu la interessant conversa de l'escriptent)

- Ei nano, sóc de la comissió de festes de Vilobí.

- Sí, digue'm.

- Tu, aquella parida que us vau inventar i que nosaltres ens fotíem, com es deia?

- Vols dir el I Pinxorock i birra.

- Sí, m'han dit que va venir molta gent i que vau fer moltes peles.

- Em sembla que sí.

- Tu, ja sé que nosaltres dèiem que això seria una merda però què et sembla si féssim el II Pinxorock i birra a Vilobí, és per fer-vos un favor com que Vilobí és un poble més gran i més conegut, l'any que ve us vindria més gent.

- Ni parlar-ne, això o es fa a Salitja o no es fa, si no teniu idees per fer actes originals us apanyeu.

- No et preocupis ja ens inventarem alguna cosa, què et sembla rock amb cerveses i «pinxos» a granel, ja ja! adéu.

L'últim dia, al concurs, dos marrecs que ni tan sols eren del poble es van endur un sopar després que un cantant francès els fes l'estúpida promesa que si el guanyava els el regalava. Per acabar, lamentar que segurament l'any vinent la festa només tindrà tres dies, serà qüestió d'aprofitar-los.

Acords d'Ajuntament

SESSIÓ CONSTITUTIVA DEL NOU AJUNTAMENT CELEBRADA EL DIA 15 DE JUNY DE 1991

Després de les eleccions municipals celebrades el dia 26 de maig, es procedí d'acord amb els resultats electorals a constituir el nou Ajuntament d'aquest municipi, seguint les pautes següents:

- Formació de Mesa d'edat, composta pels dos regidors de més i de menys edat, i la Secretaria de la corporació, que en aquest cas van ser els senyors:

Joan Pagès i Rodó, Francesc Pascual i Pelach, i Ma. Rosa Sanglas i Garangou.

- Per la Mesa d'edat es reben les credencials dels senyors regidors presents, i seguidament tots i cadascun dels electes prenen possessió dels seus càrrecs, presten jurament de lleialtat i fidelitat al Rei, a la Constitució espanyola i a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

- Elecció de l'alcalde. Seguidament es procedí a l'elecció de l'alcalde, càrrec que va recaure en el senyor En Ramon Rovira i Regàs.

- Acta d'arqueig extraordinari. Com a norma legalment establerta, en la constitució d'un nou Ajuntament cal donar compte de l'estat de liquidesa, i dels béns dels que disposa en la mateixa data:

ACTA D'ARQUEIG

Situació caixa Corporació: (efectiu en caixes i bancs), en data 15-06-1991 19.417.809 ptes.

INVENTARI DE BÉNS

Resultat total: (edificis, mobiliari, terrenys, maquinària etc.) 232.895.072 ptes.

SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA D'ORGANITZACIÓ DEL NOU AJUNTAMENT CELEBRADA EL DIA 4 DE JULIOL DE 1991

Un cop que els ajuntaments estan constituïts, i els regidors electes han pres possessió dels seus càrrecs, la legislació de règim local determina que en el termini màxim d'un mes, cal que les noves corporacions organitzin llur funcionament, i estipulin el marc de funcionament per la seva legislatura, així doncs, amb aquestes premisses, l'Ajuntament de Vilobí ha acordat organitzar-se de la forma següent:

RÈGIM DE LES SESSIONS DEL PLE

- Periodicitat: mensual.

- Horari: darrers dijous de cada mes, d'abril a setembre a les 10 del vespre (22 h) i d'octubre a març, a les 9 h del vespre (21 h).

- Aquells dijous que s'escaiguin vigílies o festius, el ple se celebrarà el dijous immediatament anterior, excepte, que per Decret de l'Alcaldia es determini una altra cosa.

- Durant el mes d'agost, ordinàriament no se celebraran sessions plenàries.

COMISSIÓ INFORMATIVA PERMANENT D'ENSENYAMENT, CULTURA I FESTES

Presidenta: Pilar Falgueras i Gascons

Vocals: Pere Bou i Grevol, Miquel Àngel Bagué i Francisco, Josep Busquets i Figueras, Josep Borrell i Mató, i Francesc Pascual i Pelach.

TANCAMENTS D'ALUMINI P.V.C. I VIDRE PER OBRA NOVA I REHABILITACIÓ

- ✓ Finestres
- ✓ Portes
- ✓ Correderes
- ✓ Mampares de bany
- ✓ Divisions modulars, despatxos
- ✓ Tancaments i tota modalitat de decoració en alumini
- ✓ Miralls, vidres decoratius i jardineres

Pressupostos sense compromís

ALUMINI, garantia europea en anoditzats i lacats P.V.C., perfils i sistemes VEKA, núm. 1 a Europa.

Estem al Carrer Ripoll, 30-32 (xamfrà carretera Castanyet) – Telèfon 84 13 67

SANTA COLOMA DE FARNERS (Girona)

Gràcies per la vostra atenció

COMISSIÓ INFORMATIVA PERMANENT D'ESPORTS

President: Josep Busquets i Figueras

Vocals: Pere Bou i Grevol, Pere Domingo i Panella, i Jordi Menció i Valentí.

COMISSIÓ INFORMATIVA PERMANENT D'OBRES I CAMINS

President: Joan Pagès i Rodó

Vocals: Pere Domingo i Panella i Joan Viñolas

COMISSIÓ INFORMATIVA PERMANENT DE GOVERNACIÓ, ORDRE PÚBLIC I CIRCULACIÓ I DE SANITAT

President: Francesc Pascual i Pelach

Vocals: Miquel Àngel Bagué i Francisco, Joan Viñolas i Esteva, Jordi Menció i Valentí.

COMISSIÓ ESPECIAL DE COMPTES

President: Josep Borrell i Mató

Vocals: Miquel Àngel Bagué i Francisco, Joan Viñolas.

NOMENAMENT DE REPRESENTANTS DE L'AJUNTAMENT EN ÒRGANS COL·LEGIATS

- Al Consell Escolar Municipal, Pilar Falgueras i Gascons, Joan Viñolas i Esteva i Jordi Menció i Valentí.

- A la Comissió Gestora de can Sagrera, Pilar Falgueras i Gascons, Pere Bou i Grevol.

NOMENAMENT DE TINENTS D'ALCALDE

1a Tinent d'Alcalde, Pilar Falgueras i Gascons.

2n Tinent d'Alcalde, Francesc Pasqual i Pelach.

SESSIÓ ORDINÀRIA CELEBRADA EL DIA 4 DE JULIOL DE 1991

1. Aprovació esberrany acta sessió constitutiva del nou Ajuntament, celebrada el dia 15 de juny de 1991.

2. Aprovació de factures pendents per import total d'1.355.707.

3. Atorgament de llicència urbanística a:

- Jordi Pujol i Puigdevall, per rehabilitació de local al c/ Sant Narcís, 2, de Vilobí.

- Josep Saus i Masó, per substitució parcial de coberta al mas can Patllari de Vilobí.

- Ferran Redondo i Padilla, per obres menors d'adequació de naus per fusteria a Sant Dalmai.

- Lluís Massaneda i Figueras, per obra civil de semiestablació d'ovelles a la finca can Casota de Salitja.

- Josep Viñets i Joana Espígol, per construcció d'habitatge unifamiliar a Sant Dalmai.

- Especialitats Sant Dalmai, per ampliació d'edifici administratiu a Sant Dalmai.

4. Adjudicació de les obres d'habilitació de la Casa Consistorial a Construccions Busquets S.A., pel preu de 15.654.346 ptes.

5. S'acorda delegar a la Comissió informativa d'Ensenyament, Cultura i Festes juntament amb la Comissió d'Esports, la distribució de subvencions entre les entitats sol·licitants del municipi, a fi i efecte de valorar la proposta en la propera sessió ordinària.

6. S'acorda deixar pendent el tema d'ampliació de llicències de taxis en el municipi.

7. Atès que la contractació de l'obra "Urbanització dels carrers Joan Maragall i Pere Antoni d'aquest municipi" ha quedat deserta per manca de licitadors, s'acorda actualitzar els preus de l'obra i encarregar el projecte dels carrers colindants, per executar tota l'obra conjuntament.

R E L L O T G E R I A

R.C.M.S.

*Reparació de tot tipus de rellotges
Especialitat en rellotges de paret*

c/ Ballesteries, 45 - tel. 21 69 19

17004 GIRONA

Acords d'Ajuntament

8. S'acorda que la Comissió Informativa de Governació realitzi proposta referent a l'adquisició i instal·lació de rampa de monopati en el municipi, pel seu estudi en un proper Ple.

9. S'acorda donar-se per assabentats de diferents escrits i resolucions.

NOTES INFORMATIVES

CONSULTORI MÈDIC

El dia 27 d'agost, es va jubilar el doctor del partit mèdic de Vilobí Sr. En Pere Roca i Massó, i el dia 28 del mateix mes va prendre possessió del mateix càrrec el doctor Jaume Agustí i Paradera.

Així mateix es comunica a tots els interessats que el nou horari del consultori mèdic és el següent:

- De dilluns a divendres, d'11 a 2/4 de 2 del matí.
- El dijous, també hi haurà consulta a la tarda de 6 a 2/4 de 8 h.

- URGÈNCIES:

Contestador automàtic: tel. 47 41 12:

Avisar al telèfon del consultori on hi ha instal·lat un contestador automàtic amb recepció immediata de missatges, cal deixar l'encàrrec, el número de telèfon i el nom.

Provisionalment, i fins a trasllat de residència a Vilobí, del doctor Agustí es pot trucar al tel: 42.23.24 (domicili particular).

VISITES MÈDIQUES CONCERTADES

A fi i efecte d'estalviar esperes innecessàries, es

pot concertar hora, únicament i exclusivament per visites mèdiques, en horari de dilluns a divendres de 9 a 11, trucant als telèfons ja indicats.

RECAPTACIÓ DE TRIBUTS

Per fer efectiu el pagament dels tributs locals següents:

- Llicència fiscal, contribucions, escombraries, clavegueram, cementiris, guals i taxis.

Podreu optar per passar per les Oficines municipals els dies 16 i 17 d'octubre de 9 a 1 del matí, o bé anar a l'Oficina de Recaptació de Santa Coloma de Farners fins al dia 15 de novembre d'enguany, c/ Camprodon, 79 baixos Tel. 84 21 01 o 84 01 78.

- També es pot fer ús de la domiciliació bancària del pagament de rebuts, mitjançant butlleta que us facilitarem a l'Ajuntament.

- Passat el dia 15 de novembre sense que s'hagi fet efectiu el pagament de rebuts, aquests aniran amb un 20% de recàrrec.

TELÈFONS PÚBLICS D'INTERÈS

ASSISTENT SOCIAL (dijous, de 12 a 2 del matí)

SERVEIS TÈCNICS (divendres, de 10 a 1 del matí)

TOSQUIJA (Dilluns, de 10 a 12 de la nit)

CAMBRA AGRÀRIA (matins de 10 a 1)

Tel. compartit: 47 41 77

GUARDERIA INFANTIL 47 31 25

DIPENSARI MÈDIC 47 41 12

AJUNTAMENT 47 30 26 Fax 47 40 20

**BANCO
POPULAR
ESPAÑOL**

Qui són els nostres regidors

Ajuntament de Vilobí

Des d'aquesta redacció hem considerat interessant publicar les fotografies dels regidors, malgrat que a molts lectors els sembli innecessari. És possible que la majoria dels conciutadans d'aquest municipi coneguin aquestes persones que durant els propers quatre anys han de vetllar pels interessos del poble, però en canvi, hi ha molta gent que per un motiu o altre, han fet palesa la seva desconeixença dels regidors.

Ramon Rovira i Regàs,
alcalde-president
de la Corporació

Pilar Falgueras i Gascons,
1a tinent d'Alcalde i president
de la Comissió Informativa
d'Ensenyament, Cultura
i Festes. President del Consell
Escolar Municipal.

Francesc Pascual i Pelach
2n tinent d'Alcalde
i president de la Comissió
Informativa de Governació

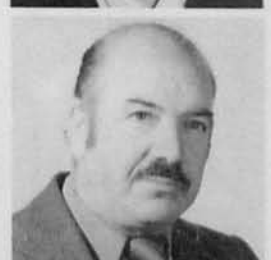
Joan Viñolas i Esteva,
regidor de Camins
i Obres de Salitja

Pere Domingo i Panella,
regidor de Camins
i Obres a Sant Dalmai

Pere Bou i Grevol,
regidor de Festes a Vilobí

Joan Pagès i Rodó,
president de la Comissió
Informativa d'Obres i Camins
i regidor d'Urbanisme

Josep Busquets i Figueras,
president de la Comissió
Informativa d'Esports. Regidor
de Festes a Salitja.

Miquel Àngel Bagué i Francisco,
regidor de Festes a Sant Dalmai

Jordi Menció i Valentí,
regidor d'Esports a Vilobí

Josep Borrell i Mató,
president de la Comissió
Especial de Comptes

Futbol sala **Vilobí, C.F.**

LLUÍS MOLINS

Premis i classificació final del VII torneig de futbol sala de Vilobí d'Onyar - Estiu 1991

Primer gol femení de tota la història d'aquest torneig:
Montse Suquet (Bar Esport) Girona.

Millor gol d'aquest any:
Grup B: Miquel Àngel Mongé (Inmirsa) Girona
Grup A: Santi Puig (Boada-Porcel-T.Llorens) Vilobí.

L'equip més esportiu:
Grup B: El Jardinet. Caldes.
Grup A: Pub L'Únic-Bon Repós. Vilobí

Equip menys golejat:
Grup B: J. Abras-El Veleta, Riudellots.
Grup A: F.S. Vidreres Decoselva

Equip màxim golejador:
Grup B: Inmirsa. Girona.
Grup A: Boada-Porcel-T.Llorens. Vilobí.

Màxim golejador:
Equip B: Hortelano (36 gols). Casademont. Bescanó.
Equip A: Joaquim Vivas (27 gols). Combinat Vilobí

Campió grup "B". INMIRSA (Girona)

CLASSIFICACIÓ GRUP B.

- 1r lloc: INMIRSA. Girona.
- 2n lloc: NEO-LASER. Girona.
- 3r lloc: XUTRACS. Campllong.
- 4t lloc: J. ABRAS-EL VELETA. Riudellots.
- 5è lloc: PUB EL JARDINET. Caldes.
- 6è lloc: PENYA 90. Vilobí.
- 7è lloc: CRISTALLERIES SEGARRA. Caldes.
- 8è lloc: CASADEMONT. Bescanó.
- 9è lloc: GOMA-2. Salitja.
- 10è lloc: PADEINGISA. Girona

Campió grup "A". DECOSELVA (Vidreres)

CLASSIFICACIÓ GRUP A.

- 1r lloc: DECOSELVA. Vidreres.
- 2n lloc: PNEUMÀTICS La Selva.
- 3r lloc: EL COMBINAT. Vilobí.
- 4t lloc: EL CANYO. Anglès.
- 5è lloc: BOADA-PORCEL T. LLORENS. Vilobí.
- 6è lloc: BAR CAN QUIM. Caldes.
- 7è lloc: BAR ESPORT. Girona.
- 8è lloc: MECAGRAF. Anglès.
- 9è lloc: COMERÇ TURRO. Sant Dalmai.
- 10è lloc: PUB L'ÚNIC-BON REPÓS. Vilobí.

Tercera divisió

DATES I PARTITS A DISPUTAR EL VILOBÍ, C.F. Temporada 91/92

01-09-91	Gramanet-Vilobí	19-01-92
08-09-91	Vilobí-Igualada	26-01-92
15-09-91	Jupiter-Vilobí	02-02-92
22-09-91	Vilobí-Cristinenc	09-02-92
29-09-91	Europa-Vilobí	16-02-92
06-10-91	Vilobí-Sant Cugat	23-02-92
13-10-91	Balaguer-Vilobí	01-03-92
20-10-91	Vilobí-Granollers	08-03-92
27-10-91	Banyoles-Vilobí	15-03-92
03-11-91	Vilobí-Tortosa	22-03-92
10-11-91	Roda de Barà-Vilobí	29-03-92
17-11-91	Vilobí-Horta	05-04-92
24-11-91	Blanes-Vilobí	12-04-92
01-12-91	Vilobí-Martinenc	16-04-92
08-12-91	Rubi-Vilobí	26-04-92
15-12-91	Vilobí-Manresa	03-05-92
22-12-91	Premià-Vilobí	10-05-92
05-01-92	Vilobí-Olot	17-05-92
12-01-92	Barcelona-Vilobí	24-05-92
(1a volta)		(2a volta)

PLANTILLA DE L'EQUIP DE TERCERA DIVISIÓ TEMPORADA 91/92

NOM	1r COGNOM	2n COGNOM	DAT. NAIX.	DEMARCACIÓ	PROCEDÈNCIA
Oscar	Aja	Barrera	3/6/61	Migcampista	Vilobí, C.F.
David	Alberca	Soler	19/7/62	Porter	Guíxols
Jordi	Baver	Brun	4/10/74	Enc. material	Vilobí, C.F.
Joan	Blanquera	Albarracín	26/7/68	Davanter	F.C. Barcelona
Josep	Borrell	Noguer	24/8/70	Defensa	Vilobí, C.F.
Ramon	Casellas	Roura	1/5/71	Defensa	Vilobí, C.F.
Jordi	Corominas	Sidera	27/1/70	Migcampista	Vilobí, C.F.
Xavier	Danés	Carreras	6/1/73	Migcampista	La Salle
Antonio	Del campo	García	26/8/65	Migcampista	Vilobí, C.F.
Jordi	Eecuder	Vilaltells	24/5/67	Davanter	Vilobí, C.F.
Joan	Fita	Gironella	24/1/63	Defensa	Cristinenc
Albert	Gasca	Palomer	2/10/72	Migcampista	Vilobí, C.F. Juv.
Joan	Gelado	Comalada	8/9/62	Defensa	Vilobí, C.F.
Josep	Giró	Palahí	8/2/51	Auxiliar	Vilobí, C.F.
Albert	Gómez	Cot	20/6/72	Porter	Vilobí, C.F.
Pere	Güell	Panosa	25/12/65	Porter	Vilobí, C.F.
Joan	Hervas	Ribas	14/3/62	Migcampista	Vilobí, C.F.
Carlos	Macià	Navas	30/11/69	Davanter	Cristinenc
Benet	Masferrer	Rich	27/9/50	Entrenador	Vilobí, C.F.
Rafel	Matò	Perpiñà	22/9/52	2n Entrenador	Vilobí, C.F.
Albert	Pérez	Gelada	5/11/70	Migcampista	Vilobí, C.F.
Eduard	Planas	Esteva	11/7/73	Defensa	Penya Bons Aires
Jaume	Prat	Pla	27/7/73	Davanter	Vilobí, C.F. Juv.
Joan	Puigderrajols	Roca	9/6/73	Defensa	Vilobí, C.F. Juv.
Salvador	Tena	Linares	15/5/62	Defensa	Vilobí, C.F.
Pere	Ventura	García	21/7/69	Davanter	Vilobí, C.F.

Juvenils **Vilobí, C.F.**

L'equip de juvenil està agrupat en el grup 6è amb els següents equips, durant la primera fase:

Atl. VILAFRANCA (Vilafranca del Penedès), U.D. SANTS (Barcelona), C.D. SAN FRANCISCO (Mallorca), R.C.D. MALLORCA (Mallorca), C.D. JUPITER (Barcelona), C.D. SAN GABRIEL (Barcelona), C.D. MONTANYESA (Barcelona) i el VILOBÍ, C.F.

Dates i partits de la primera fase de l'equip juvenil nacional:

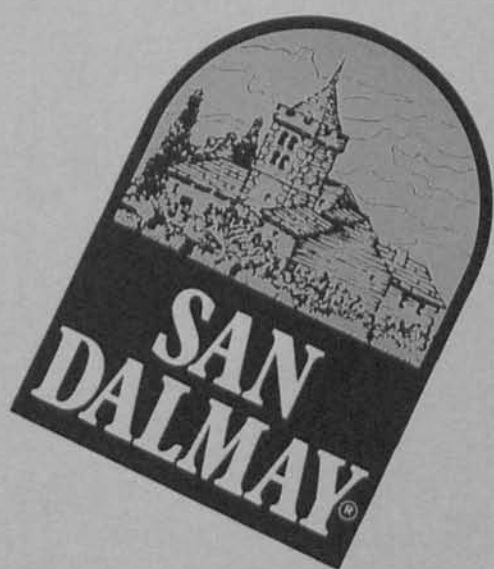
08-09-91	Montanyesa-Vilobí	17-11-91
15-09-91	Vilobí-San Francisco	24-11-91
22-09-91	Júpiter-Vilobí	01-12-91
29-09-91	Vilobí-Vilafranca	08-12-91
20-08-91	Sants-Vilobí	15-12-91
27-10-91	Vilobí-Mallorca	22-12-91
03-11-91	Sant Gabriel-Vilobí	05-01-92
(1a VOLTA)		(2a VOLTA)

Jordi Cruset, un jove valor de la cantera que apunta molt alt.

PLANTILLA DEL JUVENIL NACIONAL DE LA TEMPORADA 91/92

NOM	1r COGNOM	2n COGNOM	DAT. NAIX.	DEMARCACIÓ	PROCEDÈNCIA
Lluís	Bofill	Hugas	21/9/74	Migcampista	Vilobí, C.F.
Ivan	Bohigas	Cabaño	16/8/73	Migcampista	Maristes
Francesc	Borrel	Noguer	10/6/74	Defensa	Vilobí, C.F.
Xavier	Bosch	Pla	23/5/75	Migcampista	Vilobí, C.F.
Pere	Bou	Grebol	3/4/42	Migcampista	
Marc	Ciurana	Badosa	1/9/73	Defensa	Figueres
Josep	Cordonet	Colat	21/1/51	2n Entrenador	Bons Aires
Jordi	Cruset	Font	24/1/74	Davanter	Vilobí, C.F.
Francesc	Estanyol	Torrent	4/10/74	Porter	Vilobí, C.F.
Marc	Forn	Bartolomé	17/8/74	Migcampista	Penya Sport
Ismael	Gil	Sánchez	15/1/75	Davanter	Vilobí, C.F.
Albert	Giraldo	Tomillo	9/8/73	Migcampista	Vilobí, C.F.
Lluís	Padró	Dorca	23/8/74	Migcampista	Figueres
Manel	Pérez	Gelada	8/9/74	Davanter	Vilobí, C.F.
Jordi	Planella	Soler	21/7/74	Encarregat material	
Jordi	Pou	Ventura	22/4/74	Defensa	Maristes
Josep	Pujol	Bartina	1/5/74	Davanter	Maristes
Jordi	Sala	Vilanova	23/12/74	Defensa	Penya Sport
Santi	Sanz	Hellín	25/7/65	Entrenador	Bons Aires
Albert	Sureda	Sandonis	17/2/74	Davanter	Anglès

Especialidades San Dalmay, S.A.

PRODUCTES PURS DEL PORC

PAISATGES A L'ABAST

Es l'hora de tornar. Després de resseguir camps, marges i camins, el pastor i les ovelles tornen a soplúig. Van sempre per viaranys que coneixen pam a pam. El seu recorregut no és espectacular com els desplaçaments dels grans ramats de muntanya, aquells ramats transhumans que a l'hivern deixen soles les serralades per buscar l'aliment a les planes llunyanes.

Boníc treball el de pastor que amb l'ajuda dels gossos guarda les ovelles i li queda temps, voltat de natura, per llegir, tocar el flabiol, escoltar un transistor o tallar la fusta.

I ara em recordo d'un pastor de Vilobí que abans no havia estat a la muntanya; coneixia el nom de totes les serres, pics o collades que es podien veure del nostre

poble; tallava molt bé la fusta i era un bon afeccionat a la lectura. Tant era així que, ja fora de Vilobí i essent guardià de Sant Pere de Rodes, mantingué llargues converses amb professors suïssos i alemanys sobre la història del monestir. És en Cinto Solanelles. L'última vegada que he parlat amb ell ha estat a la porta del monestir; estava preparant una excursió als Alps per pujar al Mont Rosa.

Un home tan enamorat de les altures devia trobar-se molt desplaçat a la plana de la Selva. Podia però contemplar de lluny les serralades trobant un bon refugi en la lectura.

JOAQUIM PUIGVERT I PASTELLS

